

Sau Một Hạnh Phúc

Contents

Sau Một Hạnh Phúc	1
1. Chương 1: Phải Rồi, Ngày Mai Chúng Ta Đã Ly Hôn	1
2. Chương 2: Một Cuộc Sống Mới	4
3. Chương 3: Gặp Lại Cố Nhân	7
4. Chương 4: Như Một Thói Quen	10
5. Chương 5: Một Vụ Cá Cược	13
6. Chương 6: Hẹn Hò	15
7. Chương 7: Cảm Giác Bị Lãng Quên	18
8. Chương 8: Phải, Anh Có Là Gì Của Cô	21
9. Chương 9: Tình Cảm Tôi Dành Cho Tôi, Đã Bị Chính Cô Bóp Chết, Nay Cô Đi Đòi, Tôi Lấy Gì Trả	25
10. Chương 10: Một Lời Nguyên, Một Đời Người	28

Sau Một Hạnh Phúc

Giới thiệu

Mười năm rồi, cô và Khôi Nguyên đã kết hôn mười năm rồi. Thời gian ấy, nói dài cũng không hẳn là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-mot-hanh-phuc>

1. Chương 1: Phải Rồi, Ngày Mai Chúng Ta Đã Ly Hôn

“Ngày mai phải không?” Người đàn ông lạnh nhạt cất giọng hỏi, mắt anh ta vẫn chăm chú vào đồng tài liệu ở trên bàn.

“Vâng. Bấy giờ ngày mai”

“Ngày mai tôi bận. Em cứ đến đó trước, tôi sẽ cho người mang văn kiện đến sau”

“Vâng”

Môi Uyển Nhã khẽ mở lên một nụ cười nhẹ nhàng mà bi đát. Cô xếp vội những món đồ vật cuối cùng vào chiếc vali màu xám nhạt rồi đẩy nó vào góc trống. Cô bước vào căn phòng rộng rãi, trống vắng, thả người trên chiếc giường lớn mềm mại.

Đã bao lâu rồi nhỉ ? Uyển Nhã thầm tự hỏi bản thân mình. Bao lâu rồi cô sống tại nơi này, cũng là bao lâu rồi cô đánh mất bản thân mình, đánh mất những ước mơ, hoài vọng để theo đuổi một bóng hình không có thật.

Mười năm rồi, cô và Khôi Nguyên đã kết hôn mười năm rồi. Thời gian ấy, nói dài cũng không hẳn là dài, nói ít chắc chắn là không ít, khoảng thời gian cô luôn tìm kiếm tình yêu của anh, tự vẽ nên hình một tương lai thật đẹp : Một ngôi nhà ấm áp đầy tiếng cười. Nhưng rồi, cuối cùng, cô nhận lại được những gì ? Ngay cả khi ly hôn, anh cũng bảo bạn không đến, vậy thì, cô là gì trong anh?

Khôi Nguyên đến với cô không phải vì tình yêu. Chỉ do nhà anh và nhà cô có mối liên kết làm ăn, nên hôn sự của cô chính là cái giá vàng cho tình hữu nghị đó.

Ngay cả một hôn sự dang hoàng, anh cũng không cho cô, cái cô nhận được chỉ là một tờ công chứng lạnh lẽo. Ngày kết hôn, anh bỏ đi vui say cùng bạn bè. Đêm đầu tiên, chỉ có cô với căn phòng trống trải. Hai tháng sau, anh trở về trong bộ dạng say khướt, đầu hôn đầy cổ, mùi nước hoa phụ nữ nồng nặc.

Nhưng cô bỏ qua, lúc nào cũng giả mù giả điếc để được bên anh, để được đóng vai một người vợ chu toàn, chăm sóc chồng từng miếng ăn giấc ngủ.

Uyển Nhã biết, trong lòng anh không hề có cô. Người con gái mà anh yêu là An Hạ. Người con gái anh muốn dành cả cuộc đời để ở bên là An Hạ. Còn Uyển Nhã, cô chỉ là kẻ đến sau phá vỡ hạnh phúc người khác.

Nếu không có cô, có lẽ An Hạ đã cùng anh vào lễ đường, bọn họ cùng tuyên thệ trước trời cao.

Nếu không có hôn ước kia, có lẽ nửa đời sau anh đã mỉm cười trong hạnh phúc.

Nếu không có cuộc hôn nhân sắp đặt này, có lẽ anh đã không bắt lực nhìn người mình yêu nhất ngã vào vòng tay người đàn ông khác.

Tất cả cũng bởi vì cô, là con dao đã cắt đứt duyên tình của bọn họ.

“Tại sao cô lại kết hôn với tôi” Ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng vào cô, như muốn nhìn thấu tất cả tâm tư tình cảm.

“Vì em yêu anh”

“Nhưng người tôi yêu là An Hạ, không phải cô”

“Em biết”

“Tôi không yêu cô, vĩnh viễn không thể yêu cô”

“Em biết”

“Vậy tại sao cô lại muốn gả cho tôi”

“Vì em yêu anh”

“Cô là một con ngốc”

“Em biết”

Khôi Nguyên lắc đầu nhìn người phụ nữ ngốc nghếch trước mắt mình. Anh thật đã không còn cách với cô. Tình yêu của cô đúng là hết thuốc chữa. Dù cho có bị anh đối xử lạnh nhạt, dù cho có bị anh làm tổn thương đi chăng nữa, cô vẫn cứ trưng bộ mặt mỉm cười hiền hòa nhìn anh, vẫn cứ chăm sóc, yêu thương anh.

Cô như một đóa thủy tiên vàng, thủy chung hướng về phía anh. Còn anh như một cây cỏ thụ sùng sững, dù gió thổi cách mấy cũng không lay. Dù cô có đổ bao nhiêu công sức để yêu thương anh, thì mãi mãi anh cũng không thể bị cô làm cho cảm hóa. Cả hai người, chỉ là tình cảm một phía không bao giờ được hồi đáp.

Một đêm, anh say, báo hại cô phải lấy thân hình nhỏ bé, chịu đựng sức nặng gấp hai bản thân mà mang anh trở về phòng. Trong cơn say, anh luôn miệng gọi tên An Hạ, còn bảo An Hạ hãy chờ anh, sau khi anh ly hôn với cô, nhất định sẽ về bên cô ấy.

Từng lời nói của anh như muốn xé toạc lồng ngực cô ra, tạo thành những vết thương mãi mãi không bao giờ mờ nhạt. Cũng từ lúc ấy, cô biết mình nên từ bỏ, nên rời ra người đàn ông quan trọng nhất cuộc đời mình, nên buông bỏ thứ tình yêu dai dẳng không bao giờ đơm hoa.

Bởi vì cô nhận ra một điều rằng : Anh mãi mãi sẽ không bao giờ đem cô đặt trong lòng. Mãi mãi, cô chỉ là cái bóng theo sau đáng anh.

Uyển Nhã trở người, một giọt nước mắt trong suốt rơi từ khóe mi, lăn dài trên đôi má xanh xao. Cô cố gắng thu tất cả vào trong trí nhớ của mình, từ màu sơn tím, từ những bức tranh, từ hơi ẩm, nhịp thở đã theo cô suốt mười năm dằng dẳng. Chỉ còn đêm nay thôi, cô với tư cách Lâm phu nhân, nằm trên chiếc giường lớn này. Ngày mai, cô với tư cách Hoàng Uyển Nhã tiểu thư, rời khỏi ngôi nhà chan chứa bao nhiêu kỷ niệm

Rốt cuộc thì, sau mười năm, thứ cô nhận được là gì ? Ngoại trừ những cái nhìn lạnh nhạt, những câu nói đau lòng từ anh.

Rốt cuộc thì, tình yêu của cô dành cho anh có khác gì với những cô gái bên ngoài dành cho anh? Cũng đều là đơn phương tự nguyện mà thôi. Chẳng qua, cô may số hơn bọn họ, còn có quãng thời gian mười năm cùng anh nghĩa vợ chồng, được nhìn thấy anh, được nghe giọng anh, dù ngày ngày bọn họ gặp gỡ cũng chỉ là câu xã giao bình thường.

Tiếng đồng hồ điểm đã hai giờ. Cô choàng người ngồi dậy, tay cầm cầm chăn bông, bước đến cửa thư phòng. Kể từ ngày cô vào nhà này, anh sẵn sàng nhường lại căn phòng rộng rãi cho cô, một mình đến thư phòng làm việc đến lúc ngủ say.

Uyển Nhã khẽ bước vào, tay cô phủ chắn lên người anh. Khi cô định quay người đi, một bàn tay to lớn, ấm nóng chụp lấy bàn tay nhỏ bé của cô

“Chưa ngủ sao?”

“Chưa”

”Sao lại qua đây?”

“Sợ anh bị lạnh thôi” Cô cười, che giấu vẻ bối rối vào trong ánh mắt của mình

“Ừ. Ngày mai đã ly hôn rồi”

Lời nhắc nhở của Khôi Nguyên càng khiến lòng cô càng thêm tan nát. Sao cô không nhớ chứ, ngày mai đã là ngày bọn họ ly hôn. Đêm nay là đêm cuối cùng để cho cô có thể bên anh. Chút chuyện nhỏ này, xem như là niềm an ủi cuối cùng của cô.

“Em biết. Yên tâm, sau này sẽ không phiền đến anh nữa”

“Em vẫn có thể ở lại căn nhà này. Tôi sẽ dọn đi”

“Không cần. Em muốn được tự lập, nghe bọn họ bảo thế giới bên ngoài rất thú vị”

“Thú vị lắm sao?”

“Ừ”

“Ngủ đi. Muộn rồi”

“Anh ngủ ngon”

Uyển Nhã quay lưng đi, đầu cô ngẩng cao để ngăn không cho những giọt nước mắt ngu ngốc rơi.

Hết đêm nay, cô sẽ không còn được gọi anh là “Khôi Nguyên” một cách thân tình nữa. Cô cũng không còn là “Lâm phu nhân” nữa. Sau này, cô sẽ phải gọi anh là “Lâm tiên sinh”, bản thân cũng trở về vị trí “Hoàng tiểu thư” ngày trước. Có lẽ sẽ gượng miệng, có lẽ sẽ khó chịu. Nhưng dần dần, riết rồi cũng sẽ quen. Nếu như cô có thể tạo ra những thói quen ở bên anh, thì khi xa anh, cô cũng sẽ tạo ra những thói quen mới.

Em sẽ cứ sống vờ như chẳng hay biết cảm giác khi anh rời xa

Rồi một ngày nào đó

Em sẽ quay trở về bên anh, với một lý do khác, không phải là tình yêu

Bây giờ cô hiểu ra rằng. Buông tay - chính là tự mình học cách trưởng thành, bước đi một mình trên con đường rộng thênh thang mà không thấy cô độc.

Con đường phía trước của cô, có thể là gì ? Nỗi buồn, nước mắt, hay hạnh phúc và nụ cười. Cô cũng không biết nữa. Chỉ biết phía trước sẽ rất trống vắng, chỉ biết cô phải dần học cách mạnh mẽ mà bước tiếp

2. Chương 2: Một Cuộc Sống Mới

“Cô Hoàng, đây là toàn bộ tài sản ông Lâm chuyển nhượng cho cô. Gồm có hai căn biệt thự tại ngoại ô, cả dinh thự Lâm gia, một số nhà đất khác và 10% cổ phần Lâm thị. Mời cô ký tên để hoàn tất thủ tục nhận”

“Tôi không thể nhận. Ông cứ về báo với anh ấy” Uyển Nhã đẩy tập hồ sơ về lại phía vị luật sư đã lớn tuổi “Nếu không còn việc gì, tôi xin phép đi trước”

“Vâng tiểu thư”

Uyển Nhã bước ra khỏi văn phòng luật sư. Cuối cùng, cô cũng trở lại là chính cô. Cuối cùng, cô cũng đã chọn cách buông tha tình yêu mười năm không có kết quả của mình. Tất cả đã thật sự chấm dứt. Con người cũ của cô cũng đã chấm dứt.

Bầu trời phía trên cao vẫn mang nét bình yên, vẫn dịu nhẹ và trong xanh như mọi ngày. Một sự khởi đầu mới đang chờ cô ở phía trước

* * *

“Uyển Nhã, mình tìm được một chỗ ở cho cậu. Chắc không lớn như dinh thự nhà họ Lâm, nhưng chắc chắn đủ che mưa tránh gió”

Lạc Hân mở cửa một căn nhà trọ cũ kĩ, tay cô cầm tay Uyển Nhã, kéo cả hai bước vào bên trong. Tất cả đồ vật bên trong đều mang một lớp bụi mờ, lớp dán tường nhà cũng đã tróc thành từng mảng to, gạch đất cũng xỉn màu. Tất cả đều tố cáo nên sự hủy hoại của thời gian. Cũng giống như con người cô, bị hao mòn bởi thời gian.

Bây giờ là thời gian cho sự tái sinh mới. Thời gian để căn phòng này, cũng như cô, thoát khỏi những lớp bụi của thời gian, để vươn lên, trở dậy mạnh mẽ.

“Gia mình đã dọn đi lâu rồi, phòng cũng không ai sử dụng, cậu cứ thoải mái ở đây, coi nó như thánh địa của cậu cũng được. Nếu như cần sửa sang lại nhà cửa cứ gọi mình, mình sẽ đến phụ giúp một tay”

“Lạc Hân à, cảm ơn cậu nhiều lắm”

“Có gì mà cảm ơn chứ” Lạc Hân cười, lấy tay vỗ nhẹ lên vai cô “Khởi đầu cũng không hoành tráng lắm, nhưng mình tin cậu làm được. Cố lên”

“Cảm ơn, mình là Uyển Nhã mà, sao lại không được chứ” Uyển Nhã cười, ra chiều tự tin để trấn an bạn mình.

“Ừ đúng rồi, cậu là Uyển Nhã nên chắc chắn được” Lạc Hân cười to

Nụ cười của Lạc Hân lại khiến Uyển Nhã cảm thấy một chút chua xót. Ngày trước, hai người luôn là bạn tốt với nhau, cười nói vô tư vô ưu như thế. Nhưng rồi, sự xuất hiện của Khôi Nguyên khiến cô mãi mê chạy theo ảo vọng tình yêu, mà quên đi mất người bạn tốt của mình. Nhiều lần Lạc Hân khuyên cô từ bỏ, nhưng cô cứng đầu không bỏ vào tai, lại còn dùng những từ ngữ không hay nói với bạn mình

“Lạc Hân, thực xin lỗi” Uyển Nhã quay sang nhìn bạn mình, đôi mắt đã ngấn lên một tầng sương mỏng của sự hối lỗi, ngưng ngừng

“Ai da~ Xin lỗi cái gì chứ”

“Thực xin lỗi” Những giọt nước mắt bắt đầu trực trào khỏi khóe mi, tạo nên những tiếng nấc nghẹn ngào trong cổ họng cô. Lúc này đây, hối hận, đau đớn, buồn bã, tất cả tạo thành một cơn bão nhỏ quây quanh cô, khiến cô cảm thấy khó chịu, đau rất

Lạc Hân nhìn thấy bạn tốt khóc, có chút không đành lòng, ôm lấy Uyển Nhã, vỗ vỗ lưng cô như đang dỗ dành một đứa con nít bị vấp ngã.

“Quý khóc nè, nín đi. Nếu muốn xin lỗi, thì bốn cô nương xinh đẹp, đại nhân đại đức, tốt bụng hiền hòa sẽ không hẹp hòi với cậu đâu”

“Cậu... cũng thật ghê tởm ” Uyển Nhã vùng khỏi vòng tay bạn mình, ho sặc sụa vì điệu bộ “buồn nôn” của cô bạn

“Haha. Mình mà ghê tởm thì ai là xinh đẹp nữa. Mà cậu sống một mình có được không đó ? Hay mình qua sống với cậu nha”

“Thôi xin đi. cô qua với tôi cho ông xã nhà cô qua cào nhà tôi à? Tôi còn chưa muốn rước họa vào thân như vậy đâu”

“Hắn ta dám làm gì cậu, mình giết”

“Được được” Uyển Nhã giơ hai tay lên đầu, ra vẻ đầu hàng “Sợ cậu rồi. Trễ rồi, cậu về đi, không thì ông xã lại ”hóa đá chờ vợ” đó” Cô huých tay Lạc Hân, cười “gian gian”

“Mình về. Nhớ cẩn thận một chút, khu này an ninh không phải tốt lắm đâu. Đừng đi ra ngoài đường quá 11 giờ đó.” Lạc Hân trước khi đi còn không quên căn dặn người bạn tốt của mình

Uyển Nhã đứng ở cửa chờ bóng dáng Lạc Hân đi mất, khẽ lắc đầu cười. Cô bạn này của cô, xem ra từ ngày có chồng đã ra dáng bà cụ non, rất biết lo trước lo sau, nhưng cái tính trẻ con thì mãi không bỏ nổi. Cũng tốt thôi, trẻ con sẽ được gặp một người chín chắn thương yêu. Cũng giống như Hải Đông thương yêu, chiều chuộng Lạc Hân. Còn những người nội tâm, trưởng thành như cô, chỉ toàn mang sầu thương vào mình.

Cô bước vào căn phòng ngủ duy nhất trong nhà. Thả mình trên mặt đất. Nơi này không có giường lớn, cũng không có nệm êm, chỉ có mặt sàn đất lạnh lẽo, cũng cũ kĩ, ọp ẹp, không xa hoa lộng lẫy như dinh thự của Lam Khôi Nguyên, nhưng ít ra, nó khiến cô dễ chịu, cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Uyển Nhã nhắm mắt, từ từ đưa mình vào giấc ngủ.

* * *

Từng tia nắng sáng kéo nhau soi rọi vào khung cửa gỗ đã đóng một lớp mạng nhện dày, chiếu thẳng vào bóng dáng người con gái đang nằm co quắp giữa căn phòng vì lạnh. Đạo này đông chí nên thời tiết trở nên lạnh hơn, mà cô lại phải nằm dưới sàn đá, báo hại cô vừa thức dậy đã bị một cơn ách xì tập kích

Uyển Nhã vươn vai đứng dậy, vội vàng làm vệ sinh cá nhân nhanh chóng rồi khoác áo xuống dưới lầu. Hôm nay, cô sẽ bắt đầu cuộc sống mới của mình.

Để xem, trước hết là nên thay đổi căn nhà một chút. Uyển Nhã dừng lại trước một cửa hàng sơn. Cô chọn màu trắng ngà cho bên ngoài căn hộ, màu xanh lam nhạt cho phòng tắm, phòng tím khoai cho phòng ngủ.

Người chủ hàng nhìn cô gái xa lạ, từ người cô tỏa ra một khí chất thanh tao, dung nhan xinh đẹp.

“Tiểu thư, cô là người mới đến sao?”

“Vâng. Cháu ở căn hộ gần đây”

“À. Hèn chi tôi thấy cô không quen. Cô xinh lắm, nụ cười của cô sẽ làm người khác hạnh phúc” Bà chủ bán hàng thật lòng tặng cô lời khen

“Cảm ơn bà chủ” Uyển Nhã cười rồi chào bà chủ hàng.

Có sơn rồi, phải mua gì nữa nhỉ. A đúng rồi, đồ nội thất. Uyển Nhã đi nhanh đến cửa hàng đồ nội thất. Bên trong toàn là bàn ghế, tủ giường nhiều đến mức khiến người ta choáng váng. Để xem nào. Cô vẫn luôn rất thích kiểu trang trí nhà phương Tây cổ điển một chút, vậy thì chọn ngay bộ gỗ màu trắng đi.

Uyển Nhã trở về nhà với một đống đồ linh khỉnh trên tay, theo sau cô là một chiếc xe vận tải chở vật dụng. Nào là tủ, giường, bàn ghế, nào là đồ dùng bếp, tất cả đều đã được mang về đây. Cũng may, trước giờ cô luôn có thói quen tích góp, tiền trong sổ tiết kiệm từ hồi còn bé tới giờ cũng được kha khá, đủ cho cô bù đắp cuộc sống mà không cần nhờ vả ai. Việc cô ly hôn, cô không dám nói với cha mẹ, sợ họ sẽ buồn, sẽ đau lòng vì cô. Với lại cô cũng không còn là đứa bé bám váy mẹ. Cho dù cô có tự lập muộn hơn người ta mười năm, nhưng cô vẫn sẽ không thua kém ai.

Uyển Nhã hít một hơi sâu, lấy sức lực, bắt đầu vào việc “tái sinh” căn nhà cũ kĩ này. Đầu tiên là sơn nhà. Rồi đến sắp xếp dụng cụ, đồ vật vào vị trí ngay ngắn. Cuối cùng là dỡ những thùng carton cô mang từ nhà Khôi Nguyên về đây. Uyển Nhã làm việc hăng say đến mức quên đi cả thời gian, đến khi cô nhận ra thì trời cũng đã tối sầm.

Cô lấy trong túi giấy ra một ổ bánh mì nhỏ đã mềm. Xem ra mùi vị cũng không tệ. Đối với một tiểu thư, ngày ngày có người cơm bưng nước rót cho cô, lúc nào cũng được ăn ngon mặc đẹp, chưa từng đụng đến nửa ngón tay. Vậy mà giờ cô phải đi sơn nhà, rồi kê đồ, thậm chí là ăn thức ăn đã nguội lạnh. Nhưng sao, lại có một cảm giác rất vui vẻ, rất hạnh phúc. Loại niềm vui nhỏ bé mà tất cả những thứ sang trọng không thể mang lại.

****Ring ring ring****

“Alo, nghe đây”

“Mình Lạc Hân đây. Mình đã tìm được công việc cho cậu” bên đầu dây bên kia vang tiếng vui mừng của Lạc Hân

“Là gì vậy?”

“Phòng kinh doanh của công ty điện tử Hàn Dương. Mình có người quen ở Hàn Dương. Cậu làm được chứ?”

“Dĩ nhiên được. Tốt quá. Cảm ơn cậu nhiều lắm”

“Bạn bè mà, cảm ơn cái gì. Tối rồi ngủ đi. Đừng đi ra ngoài đó”

“Biết rồi, khổ lắm, nói mãi”

“Ừ ừ. Mình biết mình bà cụ nhưng mà mình lo không thừa đâu”

“Được rồi. Mình ngủ đây, bye bye”

Không để bạn tốt có cơ hội cầu nhàu thêm câu nào nữa, Uyển Nhã gấp điện thoại lại. Thả mình trên chiếc giường gỗ trắng vừa mua về hồi sáng, cảm giác êm ái trải khắp người cô. Bây giờ cô mới hiểu được cảm giác thoải mái sau một ngày làm việc mệt mỏi của những người lao động. Cảm giác ấy, thích thật !

Ngày mai đây, cô sẽ trở thành một nữ công sở, đi làm như bao người khác. Cô sẽ đi làm ! Ý nghĩ đó khiến cô cảm thấy có chút xa lạ, cũng có chút hồi hộp.

Ngày mai, nhất định sẽ rất tươi đẹp

3. Chương 3: Gặp Lại Cổ Nhân

“Nè, trông mình có tệ không vậy” Uyển Nhã ngẩng ngó mình trong gương, mày khẽ cau lại.

“Không tệ đâu bà cô”

Lạc Hân vừa giúp bạn tốt búi tóc, vừa sẵn tiện nói những lời châm chọc cô. Ai da~ Ai biểu bọn họ làm bạn tốt làm gì, nên mở miệng nói câu nào cũng toàn trêu chọc, đả kích chứ.

“Đi làm là mình phải làm những gì” Uyển Nhã hồi hộp, lo lắng không yên

“Vào đó, cậu chỉ cần nghe người ta sai bảo là được. Chỉ cần làm theo lệnh cấp trên là ok”

“Ừ.” Cô gật đầu nghe theo lời Lạc Hân, nhưng lòng vẫn cứ không ngừng lo lắng, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên cô đi làm, nghe bạn cô nói là công việc quý giá, không thể bỏ lỡ nên càng cảm thấy áp lực hơn “Nhưng mình vẫn rất lo”

“Không có gì lo cả. Mình sẽ bảo kê cậu”

Uyển Nhã nhìn Lạc Hân, đôi mắt có chút xúc động “Cậu quả là thần thánh của mình”

“Bây giờ cậu nhận ra giá trị ngàn vàng của mình sao, có bị muộn không đó”

“Thôi đi. Cậu khiến mình tổn thương” Uyển Nhã lấy hai tay xoa lên cánh tay “Nổi hết da gà rồi nè”

“Haha... hành động như vậy, sẽ khiến mình tổn thương đó. Thôi ra xe đi, hôm nay đánh thân bản cô nương sẽ hộ tống cậu đi làm”

Lạc Hân lái xe, đưa Uyển Nhã đến trước một tòa nhà cao tầng, được ốp bằng những khung kính, phản chiếu ánh nắng mặt trời, khiến tòa nhà mang nét huyền ảo, rực rỡ. Trên bảng cửa ra vào đề to “Tập đoàn điện tử Hàn Dương”

“Vào đi. Mình đi làm đây” Lạc Hân vẫy tay chào cô, rồi lái xe đi mất.

Uyển Nhã ngẩn người nhìn tòa nhà một hồi lâu, rồi hít thật sâu, lấy can đảm bước vào bên trong. Trái ngược với vẻ trầm tĩnh, yên lặng của quán cà phê trước cửa, trong sảnh lớn đầy ắp người đi đi lại lại. Bọn họ ai cũng sải bước thật nhanh, tay không cầm điện thoại, cũng là cầm cặp tài liệu, thỉnh thoảng quay đầu lại chào nhau bằng ánh mắt, rồi lại việc ai nấy làm, không đứng lại tán gẫu cùng nhau, giống như trên quỹ từng giây từng phút trôi qua.

Cốc cốc

“Vào đi” Giọng nam trầm thấp ra lệnh

“Xin chào tổng giám đốc”

Uyển Nhã bước vào, đối với người đang ngồi trên ghế đen quay lưng lại với mình cẩn thận cúi đầu chào hỏi

“Cô tên gì?”

“Thưa, Hoàng Uyển Nhã”

Người ngồi vị trí tổng giám đốc có phần giật mình trước cái tên qua đỗi quen thuộc này

“Cô có kinh nghiệm gì chưa?”

“Tôi... chưa có kinh nghiệm.”

“Vậy à”

“Nhưng tôi có đủ năng lực. Tôi từng tốt nghiệp tại Oxford, có chứng chỉ IBM, Toefl 80, tôi tin chắc rằng mình có khả năng hoàn thành tốt mọi việc công ty giao”

“Lời nói rất tốt”

“Xin hãy tuyển chọn tôi, tôi có thể đáp ứng yêu cầu công ty” Uyển Nhã cứng rắn thuyết phục

Chiếc ghế đen xoay lại, một gương mặt quen thuộc hiện lên, người ngồi trên ghế nở nụ cười thân tình nhìn cô

“Xem như, em thuyết phục được anh” Người con trai nở nụ cười thân thiện nhìn cô.

“Anh Thiên Ân ?” Uyển Nhã ngạc nhiên, có phần vui mừng gọi tên anh

“Con bé này, không lẽ có chồng quên cả bạn bè sao”

“Đúng là anh rồi”

Uyển Nhã nhìn gương mặt người con trai đối diện. Đó chính là Thiên Ân, đàn anh khóa trên của cô và Lạc Hân khi cả hai còn học phổ thông. Thiên Ân cũng chính là trưởng câu lạc bộ nhiếp ảnh mà hai người bọn họ tham gia, trong thời gian đó, anh đã giúp đỡ cô rất nhiều, thậm chí có khi gần thi, anh sẵn sàng dạy học tại trường cho bọn họ, còn mang đến rất nhiều đồ ăn nữa.

“Mấy năm qua em sống sao rồi, hạnh phúc không? Mà sao không ở nhà làm phụ nhân, lại đi làm đây?”

Câu hỏi của Thiên Ân như mở thêm vết thương lòng của cô. Đúng rồi, theo lẽ thường tình, cưới chồng giàu có như cô thì cần gì phải làm ệt tẩm thân, chỉ cần ngồi nhà hưởng thụ, ngày ngày có người cơm bưng nước rót là điều mà nhiều cô gái mơ ước rồi. Nhưng chỉ tiếc là, cô không phải là một người con dâu nhà giàu, cũng chẳng còn là tiểu thư đài các như xưa, càng không muốn ỷ lại hay lệ thuộc vào ai. Với cô, mười năm qua, là thời gian quá đủ rồi, cô muốn sống một cuộc sống của người phụ nữ hiện đại, độc lập, vui vẻ mà thôi.

“Em không còn là Lâm phụ nhân nữa” Uyển Nhã cười, trong nụ cười có nét đau thương

“Chẳng lẽ em với Khôi Nguyên...”

“Ừm. Thế nên đàn anh à, có thu nhận em gái vào làm không”

“Dĩ nhiên. Đứng trên lập trường giám đốc, thì chắc chắn không thể bỏ qua người có thành tích như em” Thiên Ân cười rõ lên “Em cứ vào phòng kinh doanh, vào nhóm phụ trách dự án chung cư lần này. Đây là hồ sơ toàn bộ công việc mà người trước đã để lại” Anh đưa cho cô một xấp bìa hồ sơ dày cộm

“Vâng sếp. Thôi em đi làm việc đây” Uyển Nhã cười, vẫy tay chào anh rồi biến mất sau cánh cửa bằng gỗ sậm màu

* * *

“Chào mọi người, mình là nhân viên mới. Mọi người cứ gọi là Uyển Nhã. Xin được giúp đỡ” Uyển Nhã cười nhẹ nhàng, khẽ cúi đầu chào những người có mặt trong phòng nhân sự

Một “bà cô” đã trạc tuổi bốn mươi, tóc búi cao, gương mặt khó đăm đăm bước đến chỗ cô, lấy trên tay cô hồ sơ cá nhân, lật tới lật lui xem xét. Căn phòng đột nhiên chìm vào trong im lặng, không ai nói với ai một lời, tất cả đều hướng mắt về phía Uyển Nhã, vẻ dò xét, khó hiểu.

“Xem ra lý lịch không tệ. Từ bây giờ cô thay thế vị trí người tiền nhiệm, nằm trong nhóm phụ trách dự án chung cư Bích Loan lần này. Cô có thể gặp A Trương để nắm bắt tình hình. Còn gì thắc mắc nữa không” “Bà cô” nhướn mắt lên sau cặp kính dày cộm nhìn cô.

“Thưa không”

“Tốt lắm”

Bà cô vừa đi khuất tầm mắt, lập tức những đồng nghiệp khác tiến lên. Mặt bọn họ trịnh trọng, mang theo vẻ dò xét, muốn đem cô ra moi móc, soi cho thật kỹ. Tất cả đều im lặng, đột nhiên một giọng cười vang lên “Thôi nào, đừng trêu cô ấy nữa”

Sau tiếng nói, những gương mặt “trịnh trọng” lập tức giãn ra, bọn họ phá lên cười. Người phát ra giọng nói tiến lại gần phía cô, tay hất đặt lên vai cô, vỗ nhẹ nhẹ, tỏ ra ý thân thiện chào mừng.

“Chúng tôi không dọa đến cô chứ”

“Không, thực không”

“Haha~ Chào mừng cô Uyên Nhã. Gọi tôi là Vĩnh Hạo. Để tôi giới thiệu một chút cho cô”

Cô nhìn người đồng nghiệp vừa nói với mình. Gương mặt anh ta rất đẹp trai, thậm chí so với phụ nữ cũng không kém là bao nhiêu. Vĩnh Hạo hăng hái đưa cô đi đến trước mặt từng đồng nghiệp một, tận tình giúp đỡ cô trong việc tiếp nhận chuyển giao tài liệu trước từ người cũ. Nhiều lần còn đòi đưa cô về nhà, mua đồ ăn cho cô, thậm chí còn thức khuya tăng ca cùng cô nếu có đột xuất.

“Nè. Em thấy Vĩnh trưởng phòng thế nào?” Chị Hoa Hoa bàn kế tò mò hỏi cô.

“Rất tốt”

“Ý chị không phải là như vậy. Chẳng lẽ, em không có chút gì chú ý tới anh ta sao”

“Anh ta với em vẫn là đồng nghiệp tốt”

Uyển Nhã trả lời khéo léo. Đúng là Vĩnh Hạo rất tốt, thật sự rất tốt với cô, lại có tri thức cùng vẻ ngoài, là người đàn ông mà bao nhiêu cô gái mơ ước. Có lẽ, nếu không có Khôi Nguyên, không có một lần dang dở ấy, cô cũng sẽ cảm thấy xiêu lòng, cảm động vì anh. Nhưng chỉ tiếc... cô bây giờ cũng không còn như cô ngày trước, cũng không còn là cô gái mười tám thích mơ mộng viễn vông. Ở tuổi hai mươi tám, mọi thứ qua mắt cô dần cũng trưởng thành, giấc mơ ngọt ngào dần biến thành hiện thực tàn khốc. Chỉ là niềm tin quá mỏng manh, cô không muốn đánh cược để nó vỡ nát.

“Ừm. Chẳng lẽ, em còn nhớ đến người đàn ông cũ?”

Hoa Hoa là người thường tâm sự với Uyên Nhã nhất, cả hai cũng đã trở thành chị em thân thiết. Thế nên dĩ nhiên, chị cũng biết chuyện của cô em gái mình. Nhưng mà càng nghĩ càng tức, chẳng lẽ Uyên Nhã còn lưu tình với tên khốn khiếp ấy sao. Thân là nữ, cảm thấy rất uất ức, thiệt thòi thay cho cô.

“Không.” Uyên Nhã trả lời liền tấp tự, nhưng biểu tình khuôn mặt đã bán đứng cô, biểu hiện rõ ràng “Đúng vậy, em còn nhớ, rất nhớ”

“Nói dối!” Dĩ nhiên, những biểu hiện này tất cả đều được thu vào mắt Hoa Hoa

“...”

“Anh ta không thương em, sao em lại phải phí hoài tâm tư lên một người như thế. Rất không đáng, không công bằng cho em”

“Chị à, đừng nói tới nữa được không?”

“Được được. Chị không nói. Nhưng mà em vạn lần đừng bỏ qua Vĩnh Hạo, anh ta thực sự rất tốt.”

“Em biết rồi. Cảm ơn chị”

Uyển Nhã xoay người rời đi. Bờ vai run run, đôi mắt bình thần chợt hiện lên vài tia hoảng sợ nhỏ bé.

Lời của chị Hoa Hoa không sai, rất đúng là đằng khác. Đã ba tháng trôi qua rồi, nhà ở cũng đổi, số điện thoại cũng đã khác, tài sản, vật chất tất cả đều đã trả lại cho Khôi Nguyên. Cô cũng bảo Lạc Hận giữ kín chuyện này, đối với cha mẹ cô giúp cô trấn an, chăm sóc.

Vậy thì rất cuộc, cô đang chờ đợi điều gì?

Có phải, khi con người ta quá đau thương, thì họ thường thu mình lại, để tự gặm nhấm nỗi đau ấy một lần.

Có phải, khi trải qua thất bại một lần, con người sẽ có bản năng né tránh, lẩn trốn cái thất bại ấy đi.

Giống như đi trên một đoạn đường, một người vô tình vấp phải cây đinh nhọn, tạo thành một vết rách. Từ dạo đó về sau, họ sẽ tránh con đường ấy, hay tránh nơi mình từng đi qua hay không?

Cô đang sợ, sợ bản thân mình một lần nữa thất bại trong chuyện tình cảm sao ?

Lần trước, cái giá cô phải trả là tuổi xuân mười năm. Còn lần này, liệu cô có còn đủ thời gian để trả giá.

Uyển Nhã khẽ lắc đầu. Cô biết bản thân mình vẫn còn thương Khôi Nguyên. Và cô cũng biết rằng, đó là thứ tình cảm bản thân không nên có. Là thứ vương vấn cần phải được gỡ bỏ. Chỉ có như thế, cô mới có thể sống bình yên giữa cuộc đời đầy sóng và đầy gió này.

Một ngụm cà phê tràn vào cổ họng. Mùi hương cà phê thoang thoảng, vị cà phê từ đầu lưỡi ngòn ngọt dịu, nhưng vào miệng lại thật đắng, so với người lần đầu tiên uống như cô, thật sự rất khó uống.

Phải chăng, tình yêu đối với những người đầu tiên, ban đầu sẽ tưởng rằng rất ngọt ngào, nhưng thực chất lại rất đắng, khiến bản thân thấy khó chịu.

Nhưng một ngày nào đó, nếu cô tập uống nó, uống nó, rồi quen dần với cà phê, có phải cô sẽ làm quen với vị đắng của nó, sẽ không bị vị đắng ấy làm cho cổ họng khô khốc, sẽ cảm thấy nó có mùi vị ngon riêng biệt mà những người sành uống thường thưởng thức.

Uyển Nhã nhìn lên trên không trung. Bầu trời, vẫn luôn xanh trong như thế.

4. Chương 4: Như Một Thói Quen

“Tổng giám đốc... ” Hạ thư ký run run nhìn người phía trước, mặt đen sì, tức giận

“Đi mua lại cho tôi !”

“Vâng vâng. Tôi lập tức đi ngay”

Khôi Nguyên buồn chán nâng hộp chocolate lên, vứt vào góc tường. Tự dưng hôm nay nổi hứng, lại thích ăn loại điểm tâm từ xưa đến giờ không có thói quen. Vẫn là ngày trước, Uyển Nhã rất thích ăn, lại hướng hẳn tận tâm giới thiệu. Bảo rằng chocolate rất tốt cho sức khỏe, nào là giúp giảm stress, tốt cho tim mạch, nâng cao khả năng tập trung. Khiến anh sáng sớm nào cũng phải nghe “bài ca con cá” của cô, miễn cưỡng ăn vài viên nama chocolate* hoặc uống một ly chocolate nóng thì mới có thể yên thân. Biết anh không thích đồ ngọt, cô sẵn sàng làm cho anh loại maccha*, ăn vừa có chút mùi beo béo, ngọt thanh của sữa, vừa có vị đắng đắng, chan chát của trà xanh, hòa quyện lại tạo thành một mùi vị rất hoàn hảo.

(Nama chocolate : Một loại chocolate tươi từ Nhật Bản, với 75% chocolate nguyên chất, 25% kem. || Maccha : Nama chocolate vị trà xanh”

Chỉ là, rốt cuộc cô đã cho gì vào chocolate, mà khiến cho nó mang một vị rất đặc trưng, đến nỗi anh dày dạn người thư ký đáng thương đi khắp các cửa hàng, nhưng lại không khiến anh vừa vị. Viên thì quá ngọt, viên thì quá chát, viên thì lại quá đắng, thực khiến người ta không vừa miệng tí nào.

Khôi Nguyên với tâm trạng buồn chán nhìn vào chiếc laptop, tiếp tục hoàn thành công việc còn dang dở.

“Nè, anh đừng có ngồi sát như vậy, như mắt đỏ.” Một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên trong tâm trí của anh

“Làm việc nhiều quá sẽ ảnh hưởng xấu đến sức khỏe đó”

“Nếu anh không quý trọng bản thân, thì hãy xem như nể mặt bạn bè như em mà ăn uống nghỉ ngơi một chút đi”

“Em thực sự rất lo cho anh, cứ cái đà này không khéo thì bệnh”

Ai da~ Tại sao giọng nói của nữ nhân kia cứ văng vẳng bên tai, ám ảnh tâm trí anh, báo hại anh không thể nào tập trung vào công việc được. Nhưng nghe ra, cũng không quá tệ, giọng nói trong trẻo thật sự rất ngọt ngào, rất êm dịu, cũng giống như mùi vị của viên chocolate. Bỗng dưng lại muốn thêm được nghe nhiều hơn, muốn được có người cầu nhàu.

Khôi Nguyên chán nản gập màn hình chiếc laptop, đứng dậy bước khỏi căn phòng làm việc. Thời gian đã rất muộn rồi, một mình lái xe trong đêm tối trở về nơi người ta thường gọi là nhà.

Công tắc được bật lên, ánh đèn điện cũng sáng lên, soi rọi rõ ràng từng góc ngách trong căn nhà rộng rãi, nhưng cũng có phần trống rỗng. Hôm nay nhiệt độ có phải giảm đi rất nhiều nên khiến anh cảm thấy lạnh lẽo, có chút buốt giá len lỏi vào tâm tư.

“Tôi về rồi” Theo thói quen, anh lên tiếng thông báo sự trở về của mình.

Nếu là lúc trước, sẽ có một cô ngốc, ngủ gà ngủ gật trên ghế salon, dù muộn thế nào vẫn ngồi đó, không chịu vào phòng của mình, nhất quyết chờ anh về. Đến khi anh xuất hiện, cô ngốc đó sẽ tỉnh dậy lập tức, gương mặt sáng rực sẽ chạy đến gần anh, nhưng lại e dè tạo một khoảng cách, nhưng sẽ xách cặp giúp anh lên phòng, còn giúp anh pha một ly chocolate nóng thơm, sẽ ngồi đợi mãi cho đến khi nào anh uống xong mới vui vẻ đi dọn dẹp.

Khôi Nguyên tự cười chính mình. Rốt cuộc hôm nay anh trúng phải loại thuật chú gì rồi, nên mới bị hình ảnh của Uyên Nhã quanh quẩn trong tâm trí của mình.

Một mẻ đặt mình xuống ghế sofa. Khôi Nguyên mở cặp, lấy ra một viên thuốc giảm đau nhanh.

“Không được uống thứ thuốc này. Anh không biết thuốc này hại sức khỏe lắm sao”

“Nếu mẻ mẻ thì anh đi tắm đi, em pha nước nóng sẵn rồi đấy”

“Đã khuya lắm rồi, đừng làm việc nữa, ngủ đi mai còn lấy sức nữa chứ”

Khôi Nguyên đặt viên thuốc xuống bàn thủy tinh trước đó, không buồn động vào. Uyên Nhã đã cầu nhàu anh rất nhiều lần về việc không nên uống thuốc giảm đau. Mỗi khi anh nhức đầu, hay gặp stress, cô sẽ nhẹ nhàng xoa đầu cho anh, dù bị anh bài xích cách mấy, cô vẫn len lén bên cạnh khi anh đã ngủ mà xoa bóp cho anh. Thậm chí, cô còn vì anh mà học những loại công dụng của loài hoa cỏ, chuẩn bị cho anh những lọ tinh dầu giúp giảm căng thẳng, âm thầm đặt ở những góc khuất trong căn phòng

Bụng bị bỏ đói cả ngày trời dài, bắt đầu lên tiếng biểu tình, đòi đình công. Khôi Nguyên mở chiếc tủ lạnh to lớn đặt trong nhà bếp. Trong tủ chỉ có những đồ ăn quá hạn dùng. Thậm chí trái táo sót lại cũng bị héo khô. Chán nản đóng cửa tủ, dự định rót ừng một ly nước lọc chữa cháy. Chết tiệt, ngay cả ấm nước cũng không còn một giọt.

Chẳng lẽ, cuộc sống của anh cũng héo khô rồi sao !

Từ bao giờ, cô lại có tầm ảnh hưởng quan trọng đến cuộc sống của anh vậy !

Chán nản, mẻ mẻ, cả thân người Khôi Nguyên bước vào thư phòng, mở laptop, tiếp tục những công việc còn dang dở ban nãy. Nhất định anh bị quỷ ám rồi, nên mới nhớ tới hình ảnh cô nhiều đến như thế.

Làm việc quá độ, cùng tinh thần luôn trong trạng thái căng thẳng khiến Khôi Nguyên nhanh chóng đi vào giấc ngủ, nằm gục trên bàn.

Trong cơn mơ, anh thấy hình ảnh của một cô gái đứng đó, nở nụ cười thật tươi, thật đẹp với anh. Nhưng nụ cười ấy nhanh chóng biến mất, chuyển thành gương mặt sợ hãi, hoảng hốt.

“Tại sao cô lại vào đây !”

“Em chỉ sợ anh cảm lạnh”

“Tôi sống hay chết không liên quan đến cô”

“Em xin lỗi...”

“Chẳng phải chính cô làm tôi thành bộ dạng như thế sao ! Cô chỉ là con hồ ly chuyên xen vào giữa hạnh phúc người khác. Đừng có lấy bộ mặt vô tội đó nhìn tôi”

“...”

“Cô rút khỏi mắt tôi. Nếu không, tôi sẽ ra tay với cô”

Thân ảnh nhỏ bé của cô bị giọng nói kia dọa cho sợ hãi, lập tức chạy đi. Khôi Nguyên muốn kéo đôi tay bé nhỏ của cô. muốn giang tay ra ôm cô vào trong lòng. Nhưng càng muốn tới gần, thì bóng dáng của Uyên Nhã càng xa vời, càng nhạt nhòa. Khôi Nguyên quay mặt lại, rất muốn mắng chửi tên khốn kia, lại dọa nạt một cô gái bé nhỏ. Nhưng anh lại bị kinh sợ, bởi chính gã khốn khiếp trong mơ đó chính là anh, còn người con gái tội nghiệp chính là Uyên Nhã.

Khôi Nguyên giật mình thức giấc. Cơn mơ đó, thật sự quá đáng sợ, đáng sợ đến mức khiến anh không dám chớp mắt lại nữa.

Anh đối xử với Uyển Nhã, thật sự quá tệ, tệ đến mức chính mình cũng không thể nào tưởng tượng được. Bởi vì anh cứ cho là cô đã phá hỏng chuyện tình của anh, cô là người chia cắt giữa anh và An Hạ. Nhưng anh lại không chịu nhìn vào sự thật, rằng An Hạ chỉ cần tiền ở anh, chứ không hề yêu thương anh. Bằng chứng là không lâu sau khi anh kết hôn cùng Uyển Nhã, An Hạ đã đến đòi anh khoản lệ phí chia tay, còn dọa nếu không có sẽ làm lớn chuyện trên trang nhất tạp chí. Rồi sau đó còn cùng một người đàn ông đáng tuổi cha mình mà ân ân ái ái lên xe hoa. Điều này càng khiến anh đau lòng, nhìn người con gái mình yêu thương hết mực trở mặt, đổi trắng thay đen. Càng đau lòng bao nhiêu, anh lại càng tức giận bấy nhiêu. Dĩ nhiên, cô thành con rồi để anh lúc nào bực tức cũng có thể xả vào đó.

Anh ích kỷ, vô tâm, nên nhìn gương mặt của cô lúc nào cũng cười nhẹ, tưởng rằng cô đang hạnh phúc. Vì cô muốn được ở bên anh, nay anh chấp nhận kết hôn mà không có tình yêu với cô, tưởng rằng như thế cô sẽ thỏa mãn. Cứ nghĩ rằng đây là thứ cô đã ngu ngốc lao vào, nên hậu quả thế nào là do cô tự làm tự chịu. Mà anh không hề nghĩ rằng, Uyển Nhã chỉ là một cô gái nhỏ bé, cũng cần có tình thương.

Đôi lúc anh thấy được những đau thương sâu trong ánh mắt cô, thấy được vai cô run run như đang khóc. Nhưng anh lại lờ nó đi, xem cô như không tồn tại trong ánh mắt của mình. Vì lòng tự trọng, anh không thể nào an ủi, càng không thể yêu cô.

Đến giờ này, anh mới biết, cô đã trở thành một thói quen không thể thiếu trong cuộc sống của anh. Anh đã quen nghe tiếng cầu nhàu của cô, đã quen nhìn thấy nụ cười trong suốt của cô. Cũng đã quen được cô cung phụng, hầu hạ như một người đặc biệt quan trọng. Chỉ là, thói quen mà thôi

Lạch cạch Bên ngoài phòng bếp đột nhiên vang lên tiếng đồ vật chạm vào nhau

Chẳng lẽ, cô đã trở lại ?

Tâm tình anh đang u ám bỗng phút chốc mừng vui, đến mức anh cũng khó hiểu tại sao lại có tâm trạng như vậy.

Khôi Nguyên bước nhanh ra phía phòng bếp, trong lòng có chút khẩn trương. Nhưng đáp lại anh, chỉ là thím Hồng, người làm lâu năm nhà anh đang gặp trục trặc với chiếc máy pha cà phê.

“Cậu chủ, xin lỗi đã làm cậu thức giấc” Thím Hồng nhìn sắc mặt rất tệ của Khôi Nguyên thì lập tức cúi đầu chào, vẻ mặt áy náy

“Không sao, có vấn đề gì à?”

“Máy pha cà phê, không hiểu tại sao lại không hoạt động”

“Để tôi xem”

Hành động xem xét, chỉnh sửa máy pha cà phê của Khôi Nguyên khiến thím Hồng giật nảy người. Cậu chủ tính tình vẫn lầm lì ít nói, ánh mắt lúc nào cũng nhàn nhạt, lạnh lùng mà hôm nay lại nói chuyện với bà, chẳng những không trách tội đã làm phiền, còn hảo hảo giúp bà sửa máy móc.

“Hừ rồi, thím cứ để đó, lát nữa tôi sẽ cho người mua cái mới”

“Thật sự không sửa được sao?”

“Hình như đã hỏng”

“Vậy thì để lát nữa tôi sẽ đem cho thợ sửa, không nên làm phiền đến công việc của cậu chủ”

“Vật này, hình như rất có cảm tình với thím”

“Thực ra, đây là chiếc máy mà phu nhân ” Chợt nhận ra gương mặt Khôi Nguyên có chút biến động, thím Hồng thức thời liền thay đổi ” Hoàng tiểu thư đã chọn”

Khôi Nguyên không tức giận, ngược lại có phần cảm thấy khó chịu. Từ Hoàng tiểu thư này, rất khó nghe, khó nghe gấp trăm lần từ Lâm phu nhân.

“Được, tùy thích”

Anh không muốn suy nghĩ nhiều nữa, lập tức cầm cặp da bước ra bên ngoài. Hôm nay, anh muốn xóa bỏ đi ba tháng vừa qua, trở lại là một người cuồng công việc, không muốn quan tâm đến việc gì khác ngoài công việc. Anh sẽ chứng minh được, chẳng qua ba tháng vừa rồi, có quá nhiều sự kiện kinh doanh, nên khiến anh mệt mỏi mà nghĩ đến cô.

Chỉ có điều, anh không hề để ý, từ đó đến giờ, anh chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi

5. Chương 5: Một Vụ Cá Cược

Cửa phòng kinh doanh đột nhiên bị mở mạnh ra, bên ngoài là một đám nhân viên đang hò hét, cổ vũ cho người con trai đứng đầu.

“Cố lên A Hạo, tôi ủng hộ cậu” Tiếng của A Trương, đồng nghiệp chung phòng của cô.

“A Hạo, anh phải là đàn ông không. Có vậy cũng nhất”

Vĩnh Hạo không chịu nổi loại tình xấu hổ này nữa, liền lập tức đưa tay, ra hiệu mọi người im lặng “Được rồi, mọi người ra chỗ khác đi”

Trong đám người đó, có người phòng kinh doanh, có người phòng nhân sự, thậm chí, có cả tổng giám đốc Dương Thiên Ân cũng đứng sau xem trò hề, vẻ mặt rất thích thú. Uyển Nhã không thương tình phóng thẳng đến anh một cái liếc uy hiếp nhưng anh cũng chỉ nhún vai, ra vẻ “Anh đây không đáng”, ném cho cô một nụ cười bí ẩn rồi bỏ đi

Lúc này, Vĩnh Hạo cũng đến gần cô, đầu anh ta hơi cúi thấp xuống, đôi môi bạc mấp máy cất tiếng run run

“Uyển Nhã, tôi muốn hỏi là...” Chết tiệt, đáng lẽ phải là cô có rảnh không chứ. Mà ngu thật đó Vĩnh Hạo, từng tuổi này, còn không biết nói chuyện với phụ nữ, thật là uống công làm đàn ông quá !

“Có chuyện gì sao trưởng phòng?”

“À.. thực ra thì ... anh có chuyện muốn hỏi em”

“Chuyện gì anh cứ nói”

Hai ngón tay Vĩnh Hạo miết vào nhau, ngày càng siết chặt hơn, ra chiều đang rất bối rối, muốn mở lời, ngập ngừng rồi lại thôi. Cuối cùng thu hết can đảm, miệng mới bắt đầu mở ra

“Thực ra thì... em..... em.... đã ăn gì chưa?” Câu hỏi của anh khiến Uyển Nhã bật cười. Nụ cười trong trẻo, xinh đẹp lại thanh tao ấy tạo nên những cơn sóng dao động trong lòng Vĩnh Hạo

“Bây giờ đã ba giờ chiều rồi, đã qua giờ trưa lâu rồi thưa trưởng phòng”

“À... Vậy thì tốt... anh còn chuyện muốn hỏi em”

“Anh cứ nói”

“Em... em...” Vĩnh Hạo nhìn xung quanh căn phòng, đột nhiên bình nước khoáng lại rơi vào tầm mắt của anh “Em... có khát nước không? Để anh đi lấy nước cho em.”

“Không phiền anh, tôi không khát” Nụ cười xinh đẹp của cô lại vây lấy tim anh, khiến anh khó khăn mở miệng thành lời. Chết tiệt, anh đúng là vô dụng quá rồi ! Cả lời cũng không dám nói, có phải ngu ngốc lắm không

“Nhưng mà... anh vẫn còn có chuyện muốn nói với em”

“Tôi đang nghe” Uyển Nhã kiên nhẫn nhìn anh

“Thật ra thì.... em.... bánh ngon lắm....em có muốn....”

“Uyển Nhã, thật ra A Hạo muốn hỏi em thứ bảy có thể đi dạo với anh ta hay không” Chị Hoa Hoa không thể chịu đựng nổi sự ngốc nghếch của Vĩnh Hạo, chỉ có thể ra tay giúp cậu em trai ba mươi tuổi đầu nhưng rất ngờ nghệch này. Cũng không quên quay lại A Hạo, ném ra vài chữ khiển trách “A Hạo, chị mày nghĩ ngờ câu cong hay thẳng đó”

“A.... Đúng là như vậy đó..” Được tiếp viện, dĩ nhiên tự tin trong lòng chiến sĩ cũng từ một sao, tăng vượt bậc thành năm sao “Uyển Nhã, em liệu có thể bỏ chút thời gian đi dạo với anh thứ bảy được không?”

Uyển Nhã toan mở miệng tính từ chối, nhưng rồi lời nói của Lạc Hân lại lượn lờ trong tâm trí cô “Cậu cũng nên đi kết giao đi, dù sao cũng hai mươi tám tuổi rồi, không còn trẻ đâu. Vứt tên bạc tình bạc nghĩa sang một bên, đi tìm người khác tốt hơn là sống trong kiếp liệt nữ.”

“Được.” Cô mỉm cười đáp

Câu trả lời khiến cho lông mày đang nín lại vì căng thẳng của Vĩnh Hạo, lập tức giãn ra. Trong lòng anh dâng lên một cổ vui sướng, mừng rỡ không thể nói hết bằng lời. Đột nhiên, anh ôm lấy Hoa Hoa bà bà, nâng bà bà lên, xoay vài vòng “Chị, cô ấy nói đồng ý rồi đó, là đồng ý rồi đó”

“Được được” Hoa Hoa cũng thật hết cách với thằng ngố này “Chị mày không điếc. Mới vừa mời người ta đi chơi, bây giờ lại ôm người khác. Chị mày biết là chị mày quyến rũ, nhưng tấm thân và trái tim chỉ dành cho chồng thôi, buông ra”

Vĩnh Hạo nghe lời nói của Hoa Hoa thì sực tỉnh lại trong cơn vui mừng, liền chạy đến bên Uyển Nhã, giọng nói xúc động “Cảm ơn, sáng thứ bảy cho phép anh qua đón em được chứ”

“À... không cần đâu, chúng ta cứ gặp ở công viên Phúc Lâm là được” Uyển Nhã từ chối khéo léo sự nhiệt tình của anh

“Được được. Không phiền em làm việc nữa” Vĩnh Hạo quay người lại, đưa tay hai ngón, ra dấu hiệu chiến thắng cho những kẻ ban nãy xem kịch hay đứng ở cửa nãy giờ.

Chị Hoa Hoa không chịu nổi độ ngốc đó, đành lắc đầu, ghé vào tai cô “Cậu ta như một đứa ngốc”. Nhưng rồi thái độ ấy lại bị lấn át bởi sự ngạc nhiên cực độ khi nghe được câu trả lời của Uyển Nhã, khiến chị không thể tin vào tai mình. Có phải cô ấy vừa nói “Cũng đáng yêu đấy chứ” ?

Uyển Nhã rời đi, đến trước máy bán nước, chọn lấy ỉnh lon cà phê đắng. Từ ngày rời xanh Khôi Nguyên đến nay, tất cả những thứ ở cô đều có sự thay đổi nhất định, kể cả khẩu vị. Nhưng sự thay đổi này không khiến cô cảm thấy buồn bã, chán nản, thậm chí nó còn tiếp cho cô một nghị lực nhất định, bảo cô sẽ vượt qua thứ tình cảm dây dưa ấy.

Biết đâu qua thứ bảy này, là một câu truyện khác mở ra dành cho cô ?

* * *

Một tuần làm việc cũng uể oải trôi qua. Cuối tuần, mọi người phòng kinh doanh thường tập trung tụ họp làm một đám, bàn đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Dĩ nhiên, chủ đề bàn tán sôi nổi của lần này chính là cuộc hẹn hò của chàng ngố trưởng phòng Vĩnh Hạo và cô nhân viên xinh đẹp vừa vào Uyển Nhã.

“Tôi cược bọn họ sẽ thành đôi” A Trương tự tin lên tiếng, tay rút ra tờ giấy xanh 100USD “Sao, một phần tư lương của tôi tháng này, ai dám cược”

“A Hạo ngốc nghếch như vậy, không thể nào được đâu” Một nữ đồng nghiệp khác lên tiếng

“Vậy thì cô cứ đặt cược đi” A Trương vẫn giữ phong thái tin tưởng như cũ, trong giọng nói còn có phần thách thức.

“Tôi ra làm cái, cược bọn họ thành” Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng nói khiến mọi người đồng thời quay đầu lại, hoảng hốt. Đó chẳng phải là tổng giám đốc sao ? Trong mắt bọn họ, người đàn ông Dương tổng giám đốc ngồi ở vị trí trên cùng, lạnh lùng, kiên quyết cũng tàn nhẫn trong công việc. Dù công ty thưởng cho bọn họ không ít phúc lợi, nhưng cũng không ai dám đến gặp tổng giám đốc, trừ khi nào có việc thật sự rất cần, bằng không bọn họ chưa muốn kết thúc mạng sớm như thế. Dần dà, truyền thuyết vị tổng giám

đốc cao ngạo, thâm trầm lan truyền khắp công ty. Mà nay, Dương Thiên Ân lại đến phòng bọn họ, không có một sự thông báo nào, lại muốn cược với bọn họ, đúng là dọa người chết khiếp.

Toàn bộ người trong phòng kinh doanh tản ra, đứng cúi đầu chào “Tổng giám đốc, xin chào”

Đáp lại với bộ dáng trịnh trọng của nhân viên, anh chỉ xuất ra một nụ cười mê hồn, thản nhiên ngồi xuống ghế gỗ bàn tròn “Chẳng phải mọi người đang đặt cược sao. Tôi muốn làm nhà cái. Nếu như bọn họ thành đôi, các người phải trả 100USD cho tôi. Còn ngược lại, nếu không thành, tôi sẽ trả mỗi người 100USD, tiền phúc lợi 2 tháng sau đó tăng 10%, cùng phiếu cơm dài hạn một tháng tại Đình Viện”

Từng cặp mắt há hốc nhìn về phía Dương tổng giám đốc, không nói nên lời. Nếu xét ra, cược lần này xét về phía bọn họ không lớn, nhưng nếu thắng sẽ rất có lợi nha. Không kể phúc lợi công ty, mà Đình Viện là một nhà hàng cao cấp, dù có tiền e cũng không có cửa vào chốn đó. Mà bọn họ nếu thắng có thể nghiệm nghiệm làm bá chủ trong một tháng, món ngon vật lạ trên đời đều có thể thưởng thức. Vụ cá cược này, quả không tồi.

Bảy con mắt của người phòng kinh doanh nhìn nhau, cùng lóe lên một tia ý niệm hết nhau, đồng thanh nói “Được, tổng giám đốc, xin thất lễ”

“Không hối hận?” Mày Thiên Ân nhướng mang đầy hàm ý thách thức

“Không hối hận. ”

“Được. Quyết như thế”

Dương tổng giám đốc trước khi rời phòng còn ném cho bọn họ một nụ cười nửa miệng kiêu ngạo, giống như anh đã nắm chắc phần thắng trong tay. Ai dà ~ Anh không sợ mình thua tiền, chỉ mong là em gái nhỏ của mình sẽ từ bỏ những chuyện không vui trong quá khứ mà tiến lên phía trước. Em gái nhỏ, cố lên !

Nhân viên phòng kinh doanh được một phen sóng gió. Lần này đích thân tổng giám đốc tham gia, lại là nhà cái cho vụ cược, quả là một chuyện lớn khiến bọn họ phấn chấn tinh thần. Bọn họ cũng rất hoài nghi, bởi người như Dương tổng kinh doanh rất nhiều, dĩ nhiên biết cân nhắc nặng nhẹ mà đầu tư. Nhưng thấy A Hạo gốc gác ghê tởm như thế kia, liền dấy lên trong họ một niềm tin rất lớn.

Tổng giám đốc, chuyện này phải làm ngài tổn thất hầu bao rồi

6. Chương 6: Hẹn Hò

“Nè, cậu tính là bà cô à” Lạc Hân nhìn hình ảnh của Uyển Nhã trong gương, tâm trạng bất mãn được viết rõ lên trên mặt “Nhìn kiểu này, đúng là rất nhứt mắt”.

Không để cho Uyển Nhã có cơ hội phản bác, Lạc Hân liền lấy tay vuốt lên tóc cô, khiến mái tóc búi bị xõa ra, từng lọn tóc đen xoắn nhẹ trôi bồng bềnh trên đôi vai gầy trắng nõn

“Như vậy coi mới được chứ”

“Nè... cậu làm gì đầu tóc mình thế” Đôi mày mỏng của cô khẽ nhăn lại

“Tránh cho cậu biến thành bà cô, còn không biết cảm tạ mình sao”

“Bà cô cái gì chứ”

“Thì gương mặt cậu đó. Chưa từng thấy, đi hẹn hò mà mặt mày trịnh trọng, không có chút gì gọi là hồi hộp. Thật là, cậu có quyết định kỹ chưa vậy?”

“Quyết định rồi” Uyển Nhã chắc chắn trả lời, dù sao thì cô cũng muốn như lời bạn tốt nói, cho bản thân một cơ hội để làm lại từ đầu.

“Vậy thì, chúc cậu một ngày vui vẻ” Lạc Hân cười cười nhìn cô, thần thần bí bí chêm thêm một câu khiến người ta đỏ mặt “Sáng mai nếu cậu có đi hai hàng, mình cũng sẽ không để ý đâu”

Vừa chấm dứt lời nói, chiếc điều khiển tivi cũng từ tay Uyển Nhã mà bay về phía Lạc Hân, khiến cô hoàn toàn bất ngờ, không kịp né tránh. Điều khiển như có mất thần, nhắm ngay về phía trán cô mà phát ra âm thanh “Bốp”

Xoa xoa cái trán sưng đỏ của mình, miệng bất mãn trách người ra tay “Ai da... bốp cô nương chỉ có hảo tâm muốn chúc cậu, vậy mà cậu nở nào”

“Ghe tởm”

“Được được, bốp cô nương đi để cậu gặp mặt ý trung nhân”

Uyển Nhã nhìn trở lại bản thân mình trong gương, khe thở dài. Dù sao thì cô cũng nhận lời với người ta, nếu nuốt lời sẽ làm người ta buồn phiền. Nhưng tại sao cô lại không có chút muốn đi, thậm chí là muốn chạy trốn. Mà rốt cuộc là tại sao cô lại phải làm vậy ? Chẳng phải cô đã từng bảo cho bản thân cơ hội sao.

Ngốc nghếch, Uyển Nhã mắng thầm chính mình. Cô hít một hơi sâu, lấy dũng khí để bắt đầu một ngày hẹn hò, cũng như để mở chính cánh cửa của lòng mình.

* * *

Trông thấy bóng dáng mảnh khảnh của một cô gái đã khiến tâm tình của Vĩnh Hạo rạo rực không yên. Ai da~ Cô thực sự đến. Hôm nay bọn họ thực sự hẹn hò. Ý nghĩ như vậy thật là đẹp nha ~

“Xin lỗi, anh chờ tôi có lâu không?”

“Không, anh cũng vừa đến. Em có muốn đi ăn gì không?”

“Tôi không đói”

“Vậy à” Gương mặt A Hạo ngốc thoáng qua vẻ bối rối. Gì chứ, tạp chí bảo là bắt đầu hẹn hò phải là một bữa ăn vui vẻ mà bây giờ cô gái này lại từ chối. Xem ra, phải tiến đến bước hai thôi “Nếu vậy thì đi xem phim, dạo này có rất nhiều phim hay”

“... Tôi cũng không muốn đi xem phim...”

Trời, người ta nói phụ nữ khó chiều, đúng là không khoa trương. Bằng chứng là cô gái trước mặt anh đây này. Bước hai cũng không xong, vậy thì bước ba.

“Hay là mình đi dạo phố xem sao”

“Không thú vị” Uyển Nhã biểu môi nhìn anh. Nhìn bộ dạng của anh thật rất giống như túng quẫn càng khiến cô cảm thấy thân thiện, rất tự nhiên. Nếu như cứ từ từ thế này, đầu tiên xem anh là bạn bè, sau này chắc có lẽ sẽ tốt hơn. Chắc chắn là vậy đi

“A...”

Không nở nhãn tâm nhìn thấy nhìn thấy bộ dạng anh lúng túng nữa, cô đành nói ra một câu giải vây cho tình thế dở khóc dở cười của hai người bọn họ “Hay là đi công viên giải trí đi, nghe nói rất vui”

“Được được” Mỹ nhân đã lên tiếng yêu cầu, vương quân còn không thể cãi lời, hướng chỉ anh chỉ là dân thường thăm mền mộ đây “Chúng ta lập tức đi công viên giải trí”

Vĩnh Hạo mở cửa xe, ý mời cô vào trong. Nhưng Uyển Nhã vẫn đứng đó, không chịu bước vào khiến anh rất khó hiểu không nhận được buộc miệng “Cô nương khó chiều à, còn mong muốn gì nữa đây”

“Chúng ta, đi xe buýt đi” Uyển Nhã chỉ tay vào trạm đợi xe gần đó.

“Được, chúng ta đi xe buýt” Vĩnh Hạo không cãi lại, lập tức ngoan ngoãn nghe lời cô, tìm một chỗ đỗ xe tốt, cùng cô lên chiếc xe buýt màu xanh.

Bọn họ chọn một chỗ ngồi hàng năm, giữa chiếc xe. Uyển Nhã nhìn ra bên ngoài đường, trong mắt dâng lên tia mới lạ, bỏ ngỡ, cùng một chút thích thú

“Thành phố này, thật sự rất đông vui”

“Em chưa bao giờ đi xe buýt sao?”

“Chưa từng” Uyên Nhã lắc đầu ngao ngán “Từ đó tới giờ suốt ngày chỉ sống trong dinh thự, ra vào có người đưa rước, người nhà chưa từng một lần cho tôi ra ngoài” Chỉ là, chồng cũ của cô, được thay thế bằng từ người nhà mà thôi.

Vĩnh Hạo chỉ lặng lặng ngồi cạnh bên nghe cô kể chuyện, không như những người khác bàn tán, khuyên nhủ hay tức giận giúp cô. Nhưng anh thế này, thật khiến cô thoải mái. Anh giống như một cái máy ghi âm, chỉ có chức năng ghi, không hề có chức năng phát, khiến cô cảm thấy mình được lắng nghe và thấu hiểu

Dọc bên đường, từng hàng quán buổi sáng được dọn ra thật bắt mắt, ông chủ bà chủ cửa tiệm bên nhau cùng rao bán, cảnh một gia đình trung lưu đưa con đi học, người mẹ còn quuyền luyến sửa sang lại đồng phục cho đứa con gái. Thật là những cảnh tượng thật đẹp mắt, khiến người ta phải ghen tị. Phải chi, cô cũng là một nhân vật trong đó thì tốt biết bao, cô có thể cũng Khôi Nguyên dựng một ngôi nhà nhỏ thì hay biết mấy

Uyển Nhã tự cười giấu cợt chính bản thân mình. Ước mơ đó đã cách xa cô quá xa rồi, sao cô lại cứ u mê nghĩ về nó. Giác mộng này, tốt nhất là nên chấm dứt đi.

Xe buýt dừng lại ở bến đỗ gần một công viên giải trí. Uyên Nhã cùng Vĩnh Hạo xuống xe, hòa vào dòng người nô nức vui đùa, tiến vào bên trong.

“A...” Như một đứa bé lần đầu tiên được nhận món quà sinh nhật, một chút phấn chấn ngây ngô trong cô đột nhiên trỗi dậy “Em muốn chơi trò thuyền rồng*”

“Được được”

Một chút ý đồ đen tối chợt lóe lên trên gương mặt anh. Kiểu người thực nữ như cô, chắc chắn rất sợ độ cao, cũng sợ tốc độ, thường sẽ ôm chặt lấy người kế bên như những bộ phim tình cảm suốt mướt. Được, anh cũng muốn nhân cơ hội này, tranh thủ một chút để được làm người hùng.

Tuy nhiên, ý đồ của Vĩnh Hạo lại nhanh chóng bị dập tắt trong phút chốc. Người phụ nữ này, chẳng những không sợ, mà còn rất phấn khởi, hào hứng la hét lên như một đứa con nít trong khi anh bên cạnh muốn nôn mửa xanh mặt vàng. Chưa hết, cô còn “tân tình” dẫn anh đi đến những trò cảm giác mạnh như cá chép, tàu lượn, lại còn boomerang* khiến mặt anh mấy lần chạy đến nhà vệ sinh công cộng

“Anh, có sao không?” Thấy Vĩnh Hạo bước ra từ cửa nhà vệ sinh, Uyên Nhã đứng dậy rời băng ghế đi về phía anh, gương mặt xinh đẹp thoáng hiện lên chút lo lắng

“Không, anh không sao?”

“Tôi có mua một chút thức ăn nhanh cho anh”

Lòng sĩ diện của đàn ông, dĩ nhiên trên miệng luôn bảo không sao, nhưng mặt đã xanh hơn tàu lá chuối. Vừa nhìn thấy thức ăn trên tay của Uyên Nhã đã khiến anh không chịu nổi, lập tức quay đầu chạy vào nhà vệ sinh. Hành động của Vĩnh Hạo khiến Uyên Nhã dâng lên niềm lo lắng. Ôi trời... đàn ông, cứ nhất thiết là phải bảo vệ hình ảnh như vậy sao ?

Sức khỏe cũng đã khá hơn một tí, bọn họ không chơi trò chơi nữa mà dừng lại nghỉ chân bên một bờ sông nhỏ. Nắng hoàng hôn lấp lánh, khe phản chiếu lên hai bóng ngồi gần nhau, nhưng lại có khoảng cách trải dài trên bờ cỏ non mềm

“Anh thực sự không sao chứ?”

“Không sao, tôi không sao” Vĩnh Hạo cười, cố gắng vớt vát lại chút hình ảnh đã mất của mình trong cả ngày nay.

Cả hai người tiếp tục rơi vào trầm mặc. Bọn họ im lặng ngược nhìn ánh mặt dần buông sau con sông. Màu của nắng, hòa với màu của bóng tối vừa buông tạo thành màu tím loang nhẹ, trông mê lòng người.

“Hôm nay, tôi rất vui. Cảm ơn anh” Khóe môi của cô nở một nụ cười trong suốt nhìn về anh. Đúng vậy, hôm nay cô phát hiện ra, tâm tình của cô thực sự khá lên rất nhiều. Phát hiện này khiến cô mừng vui không ít. Có ý vọng, cô sẽ thoát ra được hoài niệm của quá khứ

Nhận được câu nói bất ngờ khiến tâm trí Vĩnh Hạo cảm thấy rối bời, anh đưa tay lên gãi gãi sau ót “Không... hôm nay anh phải cảm ơn em mới đúng”

“Anh có thể, chờ tôi được không?”

“Chờ ?” Nét khó hiểu xuất hiện trên gương mặt anh tuấn như điêu khắc của anh

“Đến khi nào tôi sẵn sàng”

Thật khó hiểu nha. Phụ nữ đúng là sinh vật khó hiểu nhất trên thế giới này. Nói gì mà không đầu không đuôi, anh cũng không phải là nhà tâm lý hay có khả năng đọc suy nghĩ nha. Nhưng nói gì đi nữa, cũng không thể khiến cho cô gái trong lòng mình thất vọng. Dù sao thì với anh cô vẫn là trời. Ai bảo anh tự đứng đi đơn phương người ta sâu sắc làm gì

“Được”

“Anh hứa với tôi?”

“Dĩ nhiên được”

Uyển Nhã đưa ngón tay ra, móc lấy ngón út của anh. Một lời hứa hẹn trông giống như trẻ con nhưng lại khiến lòng cô cảm thấy chút bình yên nhẹ nhàng.

Cô bây giờ, chắc chắn vẫn chưa thể yêu ai. Nhưng một ngày nào đó, tin chắc rằng, người đàn ông trước mặt của mình sẽ lôi cô ra khỏi cái bóng của ngày xưa, giúp cô tìm lại bản thân mình. Chắc chắn rằng một ngày nào đó, cô sẽ yêu anh như cái cách cô từng yêu. Chỉ có điều ngày nào đó không phải hôm nay.

Vĩnh Hạo, xin thứ lỗi, tôi không thể nào lập tức tiếp nhận anh, nhưng xin anh hãy chờ tôi. Chỉ cần anh có kiên nhẫn, tôi nhất định sẽ vực dậy.

7. Chương 7: Cảm Giác Bị Lãng Quên

“Đói quá” Uyển Nhã đột nhiên ôm lấy cái bụng rỗng của mình, nhăn mặt nhíu mày như một đứa trẻ xấu đói mà rên lên

“Em muốn ăn gì, tài xế này sẵn sàng tuân lệnh”

(Hạ Hạ: Tôi cũng đói này, sao không ai dẫn tôi đi ăn. Hạo ca ca à | Vĩnh Hạo : *liếc* tránh ra, đói mặc xác mì | Hạ Hạ : có cần vô tình thế không, đúng là trọng sắc hết thuốc chữa | Vĩnh Hạo * mắt rục lửa* Nói vậy, tức là cô không có sắc cho ta mê | Hạ Hạ *trùng mắt*)

“Đột nhiên nghĩ ra, rất thích bánh bột lọc* ở phố 14”

Nghĩ thế nào cũng không ra, một tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, ăn bao nhiêu thứ ngon cao sang, nhưng trong đầu cô chỉ nghĩ đến bánh bột lọc ngày bé cô trốn nhà với bạn tình cờ ăn được. Sau khi vú nuôi biết chuyện cô ăn bậy bạ ở ngoài, liền quở trách cô không ngừng nhưng vì thương cô cũng chẳng dám báo với ông bà chủ, sợ sẽ bị họ đánh. Ngay cả Khôi Nguyên ngày trước cũng cho rằng đó là thứ món ăn tầm thường.

Cứ cho là thần kinh cô có vấn đề đi, nhưng dù sao, thà ăn món mình thích, dù nó không cao sang nhưng trong lòng thấy thoải mái, còn hơn phải cố nhét thứ mình không thích vào miệng, sẽ rất khó nuốt trôi.

“Được, anh đưa em đi”

Bọn họ không ngồi xe buýt nữa, thay vào đó là Vĩnh Hạo chở cô đi.

“Em hình như không giống những vị tiểu thư khác”

“Không giống ở chỗ nào”

“Thì không lẻo lết, chẳng chọc. Nói chung mấy cô ấy... khiến người ta rất sờn da gà” Vĩnh Hạo rùng mình nhớ lại những lúc đi ký hợp đồng với đối tác, mấy cô con gái của những ông chủ công ty khác, vì bị tổng giám đốc từ chối, lại chạy sang ve vãn anh, đúng là rất đáng sợ

Uyển Nhã thấy hành động của anh như thế, chợt thoáng mỉm cười.

Nhận ra người kế bên đang cười mình khiến Vĩnh Hạo trở nên bối rối, nhưng rồi nhanh chóng lấy lại dáng vẻ đẹp trai như cũ. “Uyển Nhã tiểu thư, tại hạ đưa cô nương đi ăn”

Lời nói của anh khiến cô bật cười thực sự. Cũng lâu lắm rồi, mới được cười vui vẻ như thế này. Trên đường đi, bọn họ người góp một lời, tạo thành câu chuyện vui vẻ, khiến dọc đường khung cảnh cũng trở nên tươi vui, xinh đẹp hơn

* * *

“Khách quan, mời ngồi. Hai người muốn dùng gì” Bà chủ hàng thân thiện chào đón bọn họ.

“Cho tôi một phần bánh bột lọc” Uyển Nhã dịu dàng lên tiếng

“Tôi cũng giống cô ấy”

“Được được. Hai người chờ một chút, tôi sẽ bưng ra ngay”

“Nè, anh có cần bắt chước tôi như vậy không?” Gương mặt xinh đẹp đột nhiên khẽ nhăn lại, dáng vẻ vừa trách cứ, lại như vừa trêu chọc

Vĩnh Hạo cười cười nhìn cô “Dĩ nhiên, cái gì em thích, anh chắc chắn phải tập thích”

(Hạ Hạ :ban nãy lại type Vĩnh Hạo thành Vĩnh Hằng || Vĩnh Hạo :*lườm* tôi có thù oán với cô phải không)

“Nhiều khi tập quá, sẽ thành ra miễn cưỡng chính bản thân mình” Cũng giống như cô, miễn cưỡng tập theo sở thích của Khôi Nguyên, rồi cuộc cũng chính là tự đánh mất bản thân.

“Bởi vì rất vui vẻ, nên anh cam tâm làm”

“Ngốc thật” Uyển Nhã khẽ thở dài. Anh đúng là ngốc thật, cũng giống như chính cô ngày trước.

Bà chủ mang ra hai đĩa bột lọc thơm nức, còn không quên cười chúc hai người ngon miệng rồi lẳng lặng bước sang bàn khác.

“Anh mà ngốc gì. Anh là siêu cấp đẹp trai thông minh hiếm có đó”

“Ghe tởm”

“Haha~ Mà nè, xét ra tuổi tác, em cũng nhỏ hơn anh, suốt ngày cứ xưng tôi mãi, muốn thành bà cô sao”

Ai da... lời này, thật giống bạn tốt của cô Lạc Hân cùng người chị chung phòng công tác Hoa Hoa nha. Chẳng lẽ, ai nhìn vào cũng thấy chữ “Bà cô” viết lên trán cô hay sao. Không phải nha, cô vẫn chưa có già đâu

“Nhìn tôi, rất giống bà cô sao?” Ánh mắt trong suốt chợt hiện lên vài tia lo lắng. Phụ nữ ai cũng muốn kéo giữ tuổi xuân, dĩ nhiên cô không ngoại lệ nha.

“Nếu như chịu đổi xưng hô, anh sẽ giúp em tẩy đi chữ Bà Cô Già nha”

Uyển Nhã lập tức nhận ra ý cười trong đôi mắt anh, cô ghim lấy một miếng bánh, bỏ ngay vào trong cái miệng chết tiệt đang thêm từ già để chòng ghẹo cô

“Nóng nóng...” Vĩnh Hạo mở lớn miệng, lấy hai tay không ngừng quạt quạt miệng mình

“Nóng chết anh” Vừa dứt lời, hai ba miếng bánh nữa tiếp tục tấn công cái miệng xinh đẹp kia.

Đôi mày kiếm của anh đột nhiên nhăn lại, ra sức thổi phù phù để giảm đi cái nóng trong miệng

“HaHa~ ai bảo dám chọc em”

Nhìn thấy nụ cười của cô rất ngây thơ, trong sáng khiến tâm anh có một hồi chấn động, động tác cũng dừng hẳn. Đôi mắt anh ngây ngốc nhìn cô, giống như cô là một báu vật trên đời mà anh không bao giờ bắt được

lần thứ hai. Hôm nay đi cả ngày với cô, anh mới biết được cô gái đồng nghiệp trong công ty, không phải lúc nào cũng chăm chăm vào công việc, lạnh nhạt như mọi người thường bảo. Hình ảnh của cô hôm nay rất khác. Cô năng động chơi trò chơi, lại còn vui ra mặt khi được ăn món yêu thích. Hình ảnh này, rất đáng để lưu vào trí nhớ.

Nhận thấy sự biến đổi khác thường từ gương mặt anh, Uyển Nhã thôi cười, nhìn vào gương mặt của Vĩnh Hạo, có chút sợ lo lắng

“Nè, anh sao vậy, có sao không?”

“Không, không sao cả”

“Vậy mà làm em hết hồn, cứ tưởng...”

Vĩnh Hạo đứng người nhìn cô một lúc, rồi chợt nhận ra điều gì đó quan trọng, vui mừng reo lên “Nè nè, ngoan lắm, cuối cùng cũng xóa bỏ chữ bà cô già rồi”

“Em mới là không có” Uyển Nhã che tay lên miệng, dường như cô vừa nhận ra mình nói sai chữ gì đó nhưng không kịp thu lại.

“Có có. Rõ ràng là có.”

“Ăn đi. Nói nhiều bộ no bụng sao” Đôi mắt trong sáng khê lườm anh, tay cô cầu lên vai anh một cái rõ đau.

“Được được. Ăn ăn. Có lời này của em ăn rất ngon”

Đôi trai gái vừa ăn vừa cười nói. Người con trai thì mang nét anh tuấn, thư sinh. Người con gái thì dịu dàng thủy mì. Quả là một cặp đôi trời sinh, khiến người ta phải thâm ngưỡng mộ.

Hình ảnh đó nhanh chóng lọt tới mắt của người đàn ông đứng sau cách hai dãy hàng quán. Hai tay anh bóp chặt lại với nhau, khiến những đường gân xanh nổi lên trên đôi tay thô ráp.

Đôi mắt Khôi Nguyên nhìn chằm chằm vào nhìn ảnh vợ cũ đang ngồi cười cười nói nói cùng người đàn ông. Chẳng qua hôm nay đột nhiên anh nhớ lại mùi vị của món bánh bột lọc mà Uyển Nhã thường ăn nên muốn đến đây mua, khéo sao lại gặp một màn hết sức thú vị. Qua ba tháng, gương mặt cô cũng trở nên hồng hào, thân người cũng không còn gầy gò, ốm yếu như ngày trước nữa. Xem ra thời gian qua, cô sống rất tốt, thật rất tốt nên mới đi kết giao với đàn ông.

Điều này lại khiến tâm tình của anh khó chịu, rất bức bối muốn đập vỡ cái gì đó. Anh muốn chạy vào đó, kéo tay cô đi, rời khỏi người đàn ông kia, muốn cô trở lại là Uyển Nhã, vợ anh, người luôn luôn bên anh.

Chỉ là bây giờ, anh lấy tư cách gì để mà đến bên cô, để mà giành giật cô bây giờ. Cô đã cho anh mười năm, không biết quý trọng. Anh gây cho cô quá nhiều đau khổ, vậy thì lấy tư cách gì để một lần nữa muốn cô yêu anh

Chỉ là, cảm giác bị lãng quên, khó chịu hơn anh nghĩ. Cảm giác nhìn Uyển Nhã đi kế bên một người khác thật sự ảnh hưởng sâu sắc đến tâm tư của anh.

Nếu như, anh ba tháng trước nhận ra mình yêu cô, thì sẽ không để cô đi như thế này.

Có phải ông trời đang rất vui với trò đùa này không. Khi cô bên cạnh, anh thờ ơ không ngó, thậm chí còn có ý niệm hận cô. Khi cô đi, anh lại nhận ra bản thân yêu cô sâu sắc.

Người khi mất vật mới biết vật quý trọng - Cái gì khi mất đi người ta mới hoảng hốt nhận ra giá trị của nó.

Khôi Nguyên quay lưng lại, bước đi.

* * *

“Hôm qua hẹn hò vui không?”

“Cậu với A Hạo thật sự là một cặp chứ?”

“Kết quả sao rồi?”

Vừa mới bước vào văn phòng, đồng nghiệp liền bỏ nhào đến cô như con sói vồ tiều thỏ hỏi dồn dập khiến cô bối rối, không biết nên trả lời cái nào. Đột nhiên một thân hình cao lớn như hộ pháp đứng sau lưng, giúp cô phá vỡ vòng vây

“Được rồi, mọi người về làm việc đi”

Uyển Nhã ngược lên nhìn người đàn ông cao hơn mình hơn một cái đầu. Nở nụ cười nhẹ nhàng với anh “Trưởng phòng, cảm ơn”

“Anh có mua một phần bánh bột lọc cho em, gửi cho chị bếp rồi đó” Vĩnh Hạo cúi đầu nói nhỏ với Uyển Nhã, rồi lại quay lên nói lớn với mọi người xung quanh “Mọi người tập trung vào việc nào”

Nụ cười trên môi Uyển Nhã cũng Vĩnh Hạo làm mọi người trong phòng kinh doanh ngao ngán. Không ngao ngán buồn rầu sao được, chẳng phải bọn họ sẽ phải móc 100USD ra sao. Thật không cam tâm mà !

8. Chương 8: Phải, Anh Có Là Gì Của Cô

“Uyển Nhã, ngày mai đi ký kết hợp đồng với anh” Người ngồi trên cương vị tổng giám đốc lúc nào cũng tùy hứng, hôm nay lại phán ra một câu khiến cô không kịp trở tay.

“Tại sao lại là em?”

“Bởi vì anh muốn em gặp một người”

“Được.” Cô không hề nghi ngờ, liền gật đầu đồng ý

Nhưng ai lại ngờ được, chính vì cái bản tính tin tưởng người quen đã đẩy cô vào đường cùng. Chính là tên khốn Dương Thiên Ân kia, ngoài mặt kêu cô đi ký hợp đồng, thật chất hấn kéo cô đi để cô diễn kịch vui. Mà bạn diễn của cô, đương nhiên không ai khác, chính là Lâm Khôi Nguyên, nguyên chức chồng cũ.

“Lâm tổng, lâu rồi không gặp” Tên khốn mặt dày vẫn cứ cười nói thản nhiên, xem như không có chuyện gì xảy ra “Hoàng đồng sự, cô đến đây chào một chút cho lễ nghĩa”

Uyển Nhã nghiêng rằng, hận không thể đem tên khốn kia băm thay trăm mảnh. Ai nói anh em tốt thì nhất định phải trung thành với nhau. Tên Dương Ân Thiên chính là một minh chứng, dù có là bạn tốt, cũng có thể thản nhiên bán đứng cô.

“Uyển Nhã, xin chào” Khóe miệng Khôi Nguyên nở một nụ cười, đưa bàn tay ra tỏ ý muốn bắt

“Lâm tiên sinh, xin chào” Một tiếng tiên sinh hung hăng đánh vào lòng anh. Xa nhau cũng đã một năm, cô ấy xưng hô như thế, cũng không có gì sai trái - Khôi Nguyên tự an ủi chính mình.

Tất cả mọi người ngồi lại, việc bàn hợp tác cũng đã đầu vào đấy. Hai đại diện cao nhất của hai công ty tự tay ký vào hợp đồng, lại còn trình trọng lặn dấu tay màu đỏ vào mỗi trang giấy cũng cho thấy tính quan trọng của đợt hợp tác này.

Cuối cùng, để thay màn kết thúc, cả hai bên cùng bắt tay và cúi đầu chào nhau. Một loạt tràng vỗ tay vang lên từ những người ngồi bên dưới. Gương mặt ai cũng nhẹ nhõm, thoát khỏi trạng thái căng thẳng ban nãy.

Uyển Nhã cũng thu xếp tài liệu, nhanh chóng đứng dậy rời khỏi hội trường. Nhưng một bàn tay nắm cổ tay cô lại, rồi lại chợt buông ra khi người đó nhìn thấy ánh mắt của cô.

“Có thể, mời em một bữa được chứ?”

“Em nghĩ là ... không tiện” Uyển Nhã khéo léo từ chối. Dù sao đối mặt với anh bây giờ là quá sớm, cô lại không có lòng tin.

“Sao lại không nên” Dương Ân Thiên lờ đi ánh mắt hình viên đạn của Uyển Nhã, tiến lên phía bọn họ, cười như không cười “Dù sao cũng là bạn bè với nhau. Hơn nữa bữa ăn còn xúc tiến quan hệ thương trường”

Có người nói đỡ như thế, dĩ nhiên không thể mặt dày từ chối khiến cả ba cùng ngượng, Uyển Nhã chỉ biết ngoan ngoãn chấp nhận nghe theo lời của tên thối anh em kia.

* * *

Khôi Nguyên trầm mặc nhìn gương mặt của Uyển Nhã đang dán chặt vào khung cửa bằng kính. Gương mặt ấy có nét trong sáng, thánh thiện, đôi mắt sáng, dịu nhẹ như dòng nước ngày xuân, giống như dù có phong ba, dù bao nhiêu vết bụi cuộc đời có cố vấy lấy thì cũng không thể nhiễm bẩn được cô.

Ánh mắt của anh mang theo sự dịu dàng, cương chịu khiến Uyển Nhã phút chốc giật mình. Lý trí giúp cô nhận thức được có điều gì đó không đúng ở đây. Cô rõ ràng không còn là vợ anh, anh cũng chẳng phải là chồng cô, vậy thì tại sao anh lại dùng ánh mắt đó nhìn cô. Còn nữa, cô đã quyết tâm bỏ anh ra khỏi cuộc sống, thế nhưng lại không chịu nổi sự dịu dàng trong phút chốc, có phải mọi sự cố gắng của cô trong một năm qua đều như công dã tràng rồi không. Vô dụng, đúng là vô dụng thật

“Em ăn gì không ? Ở đây có món bánh bột lọc* rất ngon, để anh gọi cho em”

“Em không muốn ăn” Ăn cái gì mà ăn, từ lúc biết cô thích món bánh này, ngày nào Vĩnh Hạo cũng mang đến cho cô, khiến cô nhìn thấy đã ngấy đến tận cổ, đào đâu ra tâm tình để cô ăn nữa. Nghĩ đến anh khiến khóe miệng Uyển Nhã khê cong lên, tạo thành một nụ cười đẹp đến mê hồn

Câu nói của cô khiến Khôi Nguyên một hồi chần chừ. Cô thay đổi, thật sự đã thay đổi rồi. Không chỉ cả sở thích, ngay cả từng biểu cảm trên gương mặt của cô cũng khác. Ngày trước, trong nụ cười của cô, dù có đẹp nhưng vẫn mang nét đau thương bị kiềm nén, nhưng hôm nay, lại có thể thản nhiên, thậm chí có chút hạnh phúc.

Mỗi Uyển Nhã một lần nữa lại hé mở nụ cười xinh đẹp “Em nghĩ, mình muốn Tteokbokki”

“Được. Cho một Tteokbokki với một pasta chocolate”

“Anh ăn ngọt được sao. Món đó là tráng miệng mà?”

“Chẳng phải em cũng không ăn cay được?”

“Đột nhiên nhận ra, rất thích mùi vị của nó” Cũng đột nhiên nhớ ra, Vĩnh Hạo rất thích ăn cay. Đi với anh lâu ngày, hết hàng quán này tới hàng quán khác, xem ra cũng có chút ảnh hưởng rồi.

“Em thay đổi nhiều rồi” Lời nói của Khôi Nguyên khiến cô ngẩn người ra. Cô thay đổi, sao cô lại không hề nhận ra vậy “Trước đây rất xinh đẹp, nhưng bây giờ, lại có phần độc lập” Cái phần độc lập ấy, lại khiến khoảng cách của anh và cô ngày càng xa.

“Anh cũng vậy mà”

“Anh không có. Chỉ là, một hương vị cũ trong quá khứ, bây giờ mới cảm thấy quý giá”

Lời nói của anh xoáy vào trong tâm trí cô. Nói như vậy, chẳng khác nào bảo với cô rằng...

“Năm qua, em sống tốt không ?” Khôi Nguyên thay đổi đề tài, tránh không khí căng thẳng khó xử giữa hai người.

“Rất vui. Lạc Hân giới thiệu cho em công việc khá tốt, mọi người trong công ty lại đối xử rất tốt với em, còn tận tình chiều chuộng”

Anh nhìn thấy cô vui vẻ, đột nhiên một cổ chua xót dâng lên trong lòng ngực. Rời xa anh, cô thật sự tốt như thế sao ? Vậy thì anh lấy lý do gì để đưa cô về lại bên anh. “Ngay cả cậu trưởng phòng sao?”

“Ý anh nói Vĩnh Hạo?” Ánh mắt trong suốt ngạc nhiên nhìn về phía anh “Làm sao anh biết anh ấy?”

“Anh ấy đối xử với em rất tốt phải không?” Khôi Nguyên không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại sự chua xót trong lòng càng lúc lên cao như sóng triều dâng.

“Đồng nghiệp với nhau, dĩ nhiên phải chiều chuộng”

Từ “Đồng nghiệp” từ miệng bé nhỏ của cô lại như một tiên dược, khiến anh bình ổn, nặng nề cũng như tan biến. Đồng nghiệp, bọn họ chưa phải là thân mật, anh có lẽ vẫn còn cơ hội.

“Uyển Nhã”

“Vâng?”

“Em có thể...”

“A. Món này rất ngon, anh muốn thử không?” Cô sợ, rất sợ những lời mà anh nói ra. Từ đó tới giờ, anh không bao giờ ôn nhu, dịu dàng như thế này đối đãi với cô càng khiến cô lo lắng.

“Ừm, đợi dịp khác. Bây giờ anh có chuyện muốn nói với em”

“Anh không ăn sao, để nguội ăn sẽ rất ngán”

“Uyển Nhã, nghe anh nói”

“Vâng?”

“Em có thể... có thể... cho anh thêm một cơ hội được không” Khôi Nguyên nhìn sâu vào đôi mắt cô “Anh biết, trước đây là anh không tốt, là anh sai hoàn toàn. Anh xin lỗi. Nhưng mà, chỉ cần có cơ hội, anh sẽ sửa chữa lại tất cả.”

Uyển Nhã bị một cơn chấn động vây lấy. Cô có nghe lầm không ? Người đàn ông lúc nào cũng cao cao tại thượng, lãnh khốc thâm trầm bây giờ lại nói ra tiếng xin lỗi với cô. “Anh có biết mình đang nói gì không?”

“Anh biết. Lúc đầu anh không coi trọng, anh khi dễ em. Nhưng em đi rồi anh mới nhận ra em rất quan trọng với anh. Uyển Nhã, xin em, chỉ một cơ hội nữa thôi”

“Nhưng mà, anh và em, đã đi quá xa rồi” Cô nhẹ nhàng đẩy tay anh ra khỏi bàn tay mình

“Không quan trọng thời gian. Anh nhất định sẽ mang tim của em về bên cạnh anh. Trừ khi, tim em đã thuộc về người khác”

Uyển Nhã trầm mặc. Cô rõ ràng biết bản thân mình còn yêu anh. Tuy tình cảm ấy đã vơi đi phần nào. Nhưng lòng tin của cô thì lại vỡ nát. Tình vỡ còn có thể hàn gắn, niềm tin vỡ rồi, ai cho cô lại một niềm tin khác. Cô cũng không muốn bản thân mình rơi lại bóng tối của quá khứ ấy lần nữa, vết xe đổ ngày xưa, tuyệt đối không nên giẫm vào.

“Anh biết em không tin anh. Nhưng anh sẽ chứng minh cho em ấy. Chỉ là Uyển Nhã, anh sẽ cạnh tranh công bằng với cậu ấy. Trong lúc đó, xin em đừng để tâm mình dao động hay thiên vị ai., có được không?”

* * *

Liên ngày hôm sau, Khôi Nguyên ngày ngày đến đưa đón cô từ nhà đến công ty. Mỗi ngày đều có một nhân viên giao hàng, tặng cô bó hoa hồng trắng mà cô thích nhất. Cứ khoảng hai ba giờ, lại có người mang đến điểm tâm ngọt khiến cả công ty rộ lên tinh đồn có người hâm mộ thần bí theo đuổi cô.

Bọn nhân viên phòng kinh doanh thì vui vẻ khỏi phải nói. Gì chứ, bọn họ sắp trúng số lớn, lại là lộc từ trời ban xuống. Uyển Nhã à, cô đúng là thần tài của chúng tôi rồi. Còn Dương tổng không nói gì, chỉ thần thần bí bí :“Kết cục còn chưa định đoạt” Với tính anh mà nói, thắng dễ quá sẽ không vui, cái gì càng khó khăn, thì càng hứng thú với anh. Vỡ kịch mà anh tạo dựng nên, vẫn còn dài, sao lại vội vàng khép màn được.

“Đi làm đi. Còn chị Hoa, trong giờ làm không được ăn uống” Tỉ lệ nghịch với tâm tình hưng phấn của mọi người là trưởng phòng mặt đen sì xấu xí. Tâm tình của anh ngày càng tệ, từ âm về đến vô cực. Có ai nhìn người mình thích có người theo mà mừng không ? Nhìn những bó hoa cắm ở mọi góc phòng kinh doanh thật chướng mắt, cả cái người đàn ông ngày ngày trồng cây si ở dưới cửa công ty cũng rất chướng mắt. Anh ta nghĩ anh ta là cái thá gì cơ chứ ? Tổng giám đốc của Lâm thị thì chắc là cha người ta à ? Cũng có gì hay ho đâu, chỉ giỏi làm ba cái trò màu mè vô bổ. Vậy mà cái người con gái ngồi kia, càng khiến anh tức điên lên. Thích hoa thì nói, anh mua cho cô cả tiệm. Lúc anh tặng hoa thì từ chối, bảo ngại anh tốn kém, vậy mà nhận hoa người khác lại thích hí hí mắt. Anh đây không thích ăn giấm, sao cô cứ vô tư đổ cả thùng vào miệng anh thế.

Chị Hoa Hoa gương mặt vô tội nhìn anh, trong ánh mắt rõ ràng có ý thương cảm “Đây không phải là của chị, của Uyển Nhã”

Uyển Nhã nghe tên mình, liền lập tức đứng dậy líu ríu xin lỗi. Đáng lẽ ra cô phải xử lý hết đồng này, nhưng người giao hàng cứ mang tới liên tục, khiến cô không thể nào quản được.

“Lên văn phòng anh gấp” Vĩnh Hạo hậm hực xoay người ra đi

“Uyển Nhã à, có bão to rồi”

“Đúng đó, có gì cứ hú, tụi này sẽ làm phao cứu sinh cho cô”

“Được được rồi, chắc là công việc gặp vấn đề” Uyển Nhã cười trấn an mọi người rồi nhanh chóng đi đến văn phòng trưởng phòng

“Haiz... hai chàng một cô, thiệt là tội nghiệp cho A Hạo khờ của chúng ta quá đi” Một nữ nhân viên thở dài

“Đúng vậy. A Hạo à, thật xin lỗi, nhưng chúng tôi không thể thua được” A Trương cũng chỉ âm thầm xin lỗi.

Chính bọn họ là người đã xúc tiến cho con kỳ đà to đùng đứng trước cửa công ty. Nhớ hôm Lâm tổng đến thăm quan công ty để quyết định ký hợp đồng, vô tình nhìn thấy Uyển Nhã. Trong ánh mắt của Lâm tổng còn có yêu thương sâu sắc, đích thực rất dịu dàng nên bọn họ mới tìm cơ hội tiếp cận Lâm tổng, sau đó cung cấp toàn bộ thông tin của Uyển Nhã cho anh. Từ số điện thoại, nhà, đến cả thời gian đánh rắm cũng giao cho anh. Dù sao thì Lâm tổng đây cũng là người có tướng mạo đẹp trai, lại rất tài giỏi, giao cô em út này cho anh ta thì cũng không thiệt thòi gì. Chỉ là A Hạo, thật sự rất xin lỗi cậu.

* * *

“Em giải thích cho anh chuyện này đi”

“Có người giao hàng mang đến, em từ chối nhận thì bọn họ không chịu”

“Chẳng lẽ em không biết kêu người đặt hàng dừng lại sao” Vĩnh Hạo hậm hực nhìn cô.

“Đó là chuyện của anh ta, làm sao nghe em nói”

“Nhưng ít nhất em cũng đừng có làm cái công ty này lộn xộn lên như thế” Hết chịu nổi rồi, thật sự hết chịu nổi rồi !

“Anh làm gì mà hét lớn vào em.” Uyển Nhã cũng nhất thời bị lời nói lớn tiếng của anh chọc cho tức giận “Đây là chuyện cá nhân em, liên quan gì đến sếp phải quản”

“Đã là chuyện cá nhân thì đừng có xen vào công việc”

“Thưa Hạo trưởng phòng, tiến trình công việc vẫn được đảm bảo”

Thùng giám đốc Vĩnh Hạo, đã mở nắp, nay Uyển Nhã nói như thế chẳng phải bảo châm dầu vào lửa “Nhưng về việc trật tự thì không được đảm bảo”

“Anh đừng có xử xử quá đáng như vậy. Anh là gì của tôi mà xen vào chuyện của tôi?” Đúng vậy. Bạn trai bạn gái không phải. Chỉ là cấp trên cấp dưới, anh quản như vậy có phải hơi bị rộng không. Chuyện này là tự do cá nhân của cô, liên quan gì đến lượt anh nổi nóng.

“Tôi không là gì của em sao?” Bàn tay to lớn của Vĩnh Hạo siết chặt lấy cổ tay nhỏ bé của cô, lực đạo mạnh khiến cô đau nhói “Em nói lại một lần nữa tôi nghe”

“Buông ra. Vĩnh Hạo, anh buông tôi ra” Uyển Nhã không ngừng giãy giụa khiến Vĩnh Hạo buông tay, cô lấy bàn tay xoa xoa cái cổ tay đã nổi một mảng đỏ ửng của mình “Vĩnh Hạo, tôi với anh, tuyệt nhiên không có quan hệ gì”

Không đợi anh phản ứng, bóng dáng bé nhỏ lập tức quay lưng lại, một mạch bước ra khỏi văn phòng. Tâm tình Vĩnh Hạo đã tệ, nghe lời cô nói lại càng tệ hơn. Không phải vì cô được tặng hoa, có kẻ theo đuổi, cô bảo anh đừng xen vào việc của cô. Mà thứ làm anh giận ở đây chính là khi cô bảo “Anh có là gì của tôi” thì anh lại không có lý để nói lại. Đúng vậy, anh có là gì của cô. Chỉ là bản thân anh tự mình đa tình mà thôi. Cuối cùng, kẻ ngốc như mọi người nói chỉ có mình anh.

Rầm Chiếc bàn làm việc đổ xuống, thân hình cao lớn cũng đổ theo. Một tay anh đặt lên trán, một tay chống xuống mặt đất. Rốt cuộc thì, cô xem anh, cũng chẳng là gì. Anh chẳng là gì của cô. Những ý nghĩ này nhem nhóm trong lòng anh, hung hăng cào xé tim anh khiến anh đau đớn

9. Chương 9: Tình Cảm Tôi Dành Cho Tôi, Đã Bị Chính Cô Bóp Chết, Nay Cô Đi Đòi, Tôi Lấy Gì Trả

“A Hạo à, cậu thực sự thích cô ấy sao?”

“Cho dù em có thích, thì cũng có thể làm được gì?”

Hoa Hoa ái ngại nhìn Vĩnh Hạo, cảm giác tội lỗi này như chất chồng lên trong lòng cô. Cô không chịu nổi nữa, Uyển Nhã thì lại trở lại như lúc mới vào công ty, chỉ chăm chăm vào công việc, còn A Hạo thì suốt ngày nghiêm túc, đến mức khiến bọn họ không thể thở nổi. Chuyện của bọn họ làm, rốt cuộc là sai lầm lớn rồi.

“Sao lại không được chứ?”

“Cô ấy thích Lâm tổng giám đốc kia rồi, có dễ mất đến em đâu”

“Không, nào có” Hoa Hoa nhìn về phía bọn A Trương, phóng ra ánh mắt đầy tia hối hận đau thương, ý bảo “Mấy đứa, chị đây thú nhận đây, chị không chịu nổi nữa”

Vĩnh Hạo không quen nhận sự đồng cảm của anh, anh cũng không muốn trong mắt người khác biến thành con thú cưng cần thương hại “Không có gì đâu, chị trở về làm việc đi”

“A Hạo à, thực ra, chuyện này đều do tội chị sắp đặt” Chị Hoa nhắm tịt mắt, kể ra một tràng những tội lỗi trong vẻ đau khổ “Thực ra thì chuyện gặp gỡ của Uyển Nhã và Lâm tổng cũng là do tội chị một tay bày mưu, còn cố tình trước mặt cô ấy nói đỡ Lâm tổng, nói xấu em này nọ, còn cố tìm văn kiện liên quan tới Lâm thị giao cho cô ấy làm. Em tuyệt nhiên vẫn còn cơ hội, đừng để mất”

A. ~~~ Kẻ thù lớn nhất không phải là người đứng bên ngoài, lại là kẻ nội gián từ bên trong !

“A Hạo à, chúng tôi xin lỗi. Cậu nên làm lành với Uyển Nhã đi” Chúng tôi chịu gương mặt lạnh như băng của cậu cũng đã đáng sợ lắm rồi. ! Đi nhanh đi !

Sự cổ vũ của mọi người càng giúp cho Vĩnh Hạo có quyết tâm giành lại người nữ nhân tình. Rõ ràng trong những ngày vừa qua, cô với anh rất vui vẻ, thậm chí còn có khả năng cô mở lòng với anh. Anh không thể nào bỏ cuộc chỉ vì có một tên kỳ đà cản mũi, nhất quyết không !

Cầm bó hoa hồng trắng trên tay, từ sau khi biết cô thích hồng trắng, thì anh không quản ngại mà học trồng, để rồi hôm nay, cũng có ngày tặng thành quả của chính mình cho cô. Hy vọng rằng, cô cũng giống như những đóa hồng này, cảm động trước tấm lòng của anh mà chịu nở hoa thật xinh đẹp.

Vốn anh muốn tạo cho cô một sự bất ngờ, nên đứng nép sang một bên. Tay định nhấn chuông cửa thì đột nhiên khựng lại. Cánh cửa màu đen chợt mở, một đôi nam nữ bên trong bước ra. Nam nhân cao lớn, vẻ mặt anh tuấn đang đỡ lấy một bóng dáng bé nhỏ. Nữ nhân trong vòng tay nam nhân, ánh mắt mơ màng, gương mặt phiến hồng, bộ dáng như không đứng lên nổi, hoàn toàn lệ thuộc người nam.

Một cảnh tốt đẹp như thế, tất cả đều thu vào tầm mắt của Vĩnh Hạo.

Bó hoa trên tay anh rơi xuống. Cả thân người xoay lưng lại bước đi. Người ta, hạnh phúc như thế, anh... làm sao xen vào.

Thì ra, người thứ ba không phải là Lâm tổng, mà là anh. Anh vốn là kẻ tự mình đa tình, vốn không nên xuất hiện, phá hỏng không khí nhà người ta.

Chỉ là... đau quá. Thật sự rất đau. Nỗi đau này không giống như những khi anh chơi thể thao cùng bạn bè. Cũng không giống như thời học sinh đánh nhau. Không mạnh mẽ, nhưng lại âm ỉ chà xát trái tim anh, khiến ngay cả hô hấp anh cũng không làm được.

Vĩnh Hạo, mày ngu thật. Cố chấp thật !

* * *

(3 tháng sau...)

“Uyển Nhã em xem, chiếc nhẫn này rất thích hợp” Khôi Nguyên đeo chiếc nhẫn màu trắng bạc lấp lánh ánh kim vào tay người con gái đứng đối diện

“Ừ” Cô mơ hồ trả lời, tâm trí vốn đã không đặt vào trong chiếc nhẫn sang trọng.

Một đôi tình nhân bước vào tiệm nữ trang khiến Uyển Nhã ngẩn người. Người con gái dáng vẻ quyến rũ bám chặt lấy người yêu của mình, chặt đến mức giữa bọn dường như không còn khoảng cách.

Còn người con trai... chẳng phải là anh sao ?

Uyển Nhã ngẩn ra nhìn bóng dáng Vĩnh Hạo thản nhiên lướt qua mình. Gương mặt anh, đôi mắt anh không hề nhìn về phía cô dù chỉ là một phần nghìn của giây khiến lòng cô nhói lên.

“Em còn thích anh ta đúng không?”

“Không... Cái nhẫn này đẹp này” Cô lắc đầu chối. Có thích, thì cũng đâu có thể chạy đến bên anh.

“Uyển Nhã, là em thật lòng quay lại với anh, hay chỉ là do đó là mong muốn của nội?”

Trong giây phút cô không thể trả lời được câu hỏi của Khôi Nguyên. Cô muốn trả lời là thật lòng, cô muốn bản thân mình có thể lần nữa, tiếp nhận tình cảm của Khôi Nguyên. Nhưng lại không nỡ lừa dối anh. Thật ra thì cô đồng ý trở lại với anh, cũng chỉ vì bà nội Lâm bệnh nặng, ngày trước bà lại yêu thương cô, chăm sóc cô như cháu ruột khiến Uyển Nhã không nỡ nhìn bà ray rứt không hoàn thành tâm nguyện mà ra đi.

“Có phải, khi mất đi thứ gì đó, người ta mới biết được giá trị của nó?”

“Đúng vậy” Khôi Nguyên cũng hiểu được tâm trạng của cô bây giờ, cũng là của anh ngày trước. Với anh, cô là một báu vật mất đi rồi vĩnh viễn không thể tìm lại.

“Vậy em.” Khóe mi cô cay cay, những giọt nước mắt như những viên pha lê rơi từ hốc mắt khiến người ta đau lòng “... em... em phải làm sao để tìm lại...”

“Nếu yêu, thì phải can đảm. Em hãy trở về bên cậu ấy đi”

“Có được không? Anh ấy, làm sao chấp nhận em” Nụ cười đau khổ xuất hiện càng làm gương mặt cô thêm phần thê lương”

“Chỉ cần em có lòng tin, nhất định sẽ làm được”

Uyển Nhã buông tay anh ra, chiếc nhẫn kim cương cũng từ đó mà rơi xuống. Lúc này cô đã nhận ra rằng, người đàn ông cô muốn chăm sóc, yêu thương, nắm tay cùng nhau bước đi là anh, Vĩnh Hạo.

Khôi Nguyên nhìn thấy bóng dáng người con gái mang theo trái tim mình ngày càng khuất xa. Anh không phải là người thích cưỡng cầu một ai. Nếu như Uyển Nhã yêu Vĩnh Hạo, điều anh có thể làm chỉ là chúc cho cô có thể nắm lấy được người trong đời của mình, sẽ không phải như anh.

Đường đời xuôi ngược tấp nập đến thế sao?

Sao chỉ một lần buông tay là vuột mất nhau vĩnh viễn

* * *

Đã một tuần rồi. Lần cuối cùng cô gặp anh là bảy ngày trước, tại cổng nhà anh. Trời đông rét càng khiến bóng dáng bé nhỏ của cô chìm ngập trong làn mưa tuyết. Nhưng anh nhìn cô, không một câu hỏi thăm, không một câu xin chào, chỉ nhàn nhạt nói ra những câu lạnh lùng

“Tôi không có tiền, cũng không có danh vọng để xứng đáng với tiểu thư”

“Cô đi đi, đừng làm choáng cửa nhà tôi”

“Chúng ta, có là gì của nhau sao?”

“Buồn cười, tiểu thư à, có phải do cô từ nhỏ đã quen được nuông chiều nên muốn gì được đó không ? Tình yêu không phải là thứ trò chơi cho cô, muốn là có”

“Tình cảm tôi dành cho cô, đã bị chính cô bóp chết rồi, nay cô đi đòi, tôi lấy gì trả đây?”

Có phải lời nói của anh dao nhọn, không chút thương tình đâm thẳng vào tim cô. Nếu không thì, tại sao cô lại đau như thế này khi nghe lời nói ấy. Nỗi đau thấu cả tim gan khiến cô nhiều lúc tưởng chừng như muốn ngất đi.

Trong mắt người ngoài, có phải cô ngu ngốc lắm không. Ngày ngày đứng trước cửa nhà anh mà ngây ngốc chờ đợi một kỳ tích. Thậm chí dù biết rõ anh đang trong nhà, không muốn ra gặp mặt mình cũng vẫn đứng đó không di dời.

Từ khung cửa sổ trên cao, một đôi mắt thâm trầm nhìn về bóng dáng nhỏ bé giữa biển tuyết trắng xóa. Cô đứng đó, hơn một tháng rồi, chỉ cần tới giờ, cô sẽ đến đưa cơm cho anh, dù anh không ra nhận, nhưng cô vẫn kiên quyết.

Cái cô ngốc này, không biết là đứng dưới tuyết mà ăn mặt đơn sơ như thế sẽ bị cảm lạnh hay sao. Chỉ càng khiến người khác lo lắng mà thôi. Dĩ nhiên, anh lo, nhưng anh không muốn ra mặt. Ít ra không muốn trong mắt cô trở thành một con chó, gọi là đến, không thích thì đuổi đi. Nhiều lần không đành lòng thấy cô tiều tụy đứng trước cửa nhà, anh chỉ có thể gọi điện thoại cho chị Hoa Hoa hoặc bạn tốt Lạc Hân của cô đưa cô về. Nhưng bọn họ dù có khuyên nhủ bao nhiêu thì cô vẫn cứ cứng đầu không nghe, vẫn đứng đó không lay

Gương mặt thanh tú của cô có điểm nét xanh xao ngày nào cũng ngẩn lên nhìn về phía cửa sổ phòng anh. Đôi mắt sáng ngày nào cũng dần trở nên trống rỗng vô hồn. Nhìn dáng cô gái đứng đó, như một con búp bê nhỏ bé giống như chỉ cần một cơn gió có thể làm cô vỡ nát thật khiến người ta đau lòng, dù có là người lạnh lùng hay vô tâm nhất.

Uyển Nhã khẽ cười, một nụ cười thê lương. Hai mắt cô khóc mấy ngày nay cũng đã sưng đỏ rồi. Đôi gò má do không ăn uống nhiều cũng trắng bệch, gầy gò. Có ai có thể nói cho cô biết được không ? Làm cách nào để có thể manh anh trở về. Hay là, có phải cô đã quá muộn màng rồi không ? Hạnh phúc qua tay không biết nắm giữ, để nó trôi đi mất cũng là do cô, không tìm lại được, chỉ trách cô quá ngốc nghếch mà thôi. Vĩnh Hạo, nếu anh đã không cần em, thì em cũng sẽ không phiền tới anh nữa. Xem như chúng ta có duyên không phận.

* * *

Đã ba ngày rồi cô không đến đây, cũng là một tuần anh thấp thỏm lo âu

Chẳng lẽ cô quá bận việc nên không thể đến sao ?

Hay là cô xảy ra chuyện gì ?

Đáng sợ hơn, chẳng lẽ, cô đã thật sự chết tâm với anh rồi sao ?

Ý nghĩ này lại siết lấy tâm tư anh. Gì chứ, anh đã rõ ràng muốn quên cô đi, tại sao chỉ cần nghĩ đến việc cô không còn yêu anh nữa, nghĩ đến việc cô chết tâm với anh thì trong lòng anh lại ngày càng chua xót.

Anh biết mình thật vô dụng, ngay cả một người phụ nữ, anh cũng không thể nào quên được. Nhưng thực sự, anh không thể cũng không muốn quên cô đi. Chỉ biết ngày ngày lặng lẽ ngắm nhìn cô qua khung cửa sổ.

Sự khác biệt giữa anh và cô, phải chăng là cô ở ngoài đó còn anh ở trong này. Cách nhau một tấm kính mỏng mà như xa vời vợi.

Cô vì không tin vào bản thân mình, cũng không dám tin vào người khác nên không đến bên anh

Còn anh vì lòng tự trọng, vì sự ghen tức nên không dám tiến đến gần cô

Bọn họ, rốt cuộc, cũng chỉ ngốc như nhau mà thôi. Cũng chỉ là yêu mà không dám vượt lên chính bản thân mình mà thôi.

10. Chương 10: Một Lời Nguyện, Một Đời Người

Vĩnh Hạo khẽ vén lọn tóc đen mượt ra sau tai. Cô, đúng thật, là, ngốc, đại ngốc, siêu ngốc đến mức khó tả. Không màng đến thân thể mà còn đứng dưới tuyết lâu như vậy. Cũng may nhờ có chị Hoa Hoa gọi điện thoại, báo tin là cô đang nhập viện thì anh mới biết được mà đến đây.

Đôi mắt anh chăm chú nhìn người con gái đang ngủ say. Gương mặt trắng bệch của cô cuối cùng cũng lấy lại được chút ánh hồng nhẹ nhàng. Bộ dạng cô ngủ, thật giống một đứa trẻ nhỏ, làm người ta muốn cưng chiều, dạy hư cô. Đôi môi anh đào khẽ cong lên, tạo thành một đường tròn tuyệt đẹp

Đã mấy ngày nay, cô vẫn không có tỉnh lại. Đôi lúc mê man gọi tên anh khiến anh có từng cơn chấn động, càng làm lòng anh lo lắng không yên. Bác sĩ rõ ràng nói rằng cô chỉ do suy kiệt nặng, lại thiếu máu trầm trọng nên gây đến tình trạng hôn mê, chỉ cần vài ngày sau sẽ tỉnh, vậy mà đến bây giờ vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh dậy.

Anh lấy một chiếc khăn ẩm lau vầng trán đầy mồ hôi của cô. Ngày nào cô cũng ngủ không yên, giống như đang chiến đấu với ác mộng. Có phải dạo này cuộc sống của cô không được tốt đúng không. Tên khốn họ Lâm kia không chăm sóc cô tốt hay sao ?

Cốc cốc

Cánh cửa mở ra, Lâm Khôi Nguyên cùng Hoa Hoa bước vào bên trong. Những món đồ trên tay hẳn chuyển qua cho Hoa Hoa (vì cái này là giữ hai người đàn ông ghét nhau

Trước khi đi ra ngoài, anh còn quay người lại dặn dò chị Hoa Hoa sắp đến giờ thuốc của cô. Nhìn người đàn ông trước mắt tận tâm với Uyển Nhã không khiến Khôi Nguyên đau lòng.

Trên tầng thượng, hai người đàn ông có dáng vẻ cao to, trên gương mặt tuấn tú xuất hiện vài biểu hiện nhỏ càng làm tôn thêm phong thái của hai người

“Thực ra, tôi là chồng cũ của Uyển Nhã” Lời nói của người đàn ông trước mặt khiến Vĩnh Hạo chấn động. Chồng cũ, anh chưa bao giờ nghe nói cô đã có chồng, lại còn ly hôn. Chỉ e rằng tất cả mọi người trong công ty đều không biết, ngay cả Hoa Hoa thân nhất trong công ty còn không rõ ràng nữa.

“Anh nói với tôi chuyện đó làm gì” Bình tĩnh nào Vĩnh Hạo, bình tĩnh nào.

“Đừng suy nghĩ sâu xa, tôi với cô ấy vẫn chỉ là bạn bè”

“Ý anh là sao ?”

“Thực ra thì, Uyển Nhã gả cho tôi cũng không vì tình yêu, mà là vì thương mại. Hai gia đình chúng tôi vốn có mối liên doanh nên hôn sự dĩ nhiên chính là một cái cam kết dài lâu cho sự liên doanh đó. Ngoài trừ bạn bè, chúng tôi tuyệt nhiên không có gì cả” Còn có cả anh khiến cô đau khổ, nhưng anh không muốn nhắc lại đoạn hồi ức bi thương đó.

“Nhưng anh yêu cô ấy”

“Đúng, tôi yêu cô ấy.” Khôi Nguyên ngập ngừng, giống như đang khơi gợi lại vết thương chỉ vừa khép miệng của bản thân “Nhưng chỉ là do mu muội, không nhận ra được nó sớm hơn”

“Không có cái gì gọi là quá muộn”

“Không” Hắn ta lắc đầu “Nếu như không biết nắm bắt lấy hạnh phúc, sẽ là quá muộn không thể nào cứu vãng nổi, cũng giống như tôi và cô ấy”

“Anh nói với tôi những ý này, tin chắc không chỉ là kể chuyện xưa”.

“Đúng. Tôi chỉ muốn nói với anh, nếu như anh không có can đảm bắt lấy cô ấy, thì tôi cũng sẽ không nhún nhường đâu.” Bỏ lại Vĩnh Hạo với vẻ ngỡ ngàng nhìn về phía mình, Khôi Nguyên xoay người đi. “Uyển Nhã, đây là việc cuối cùng anh có thể làm cho em.”

Vừa mở cửa phòng bệnh, một gương mặt xinh đẹp tựa búp bê ngồi đó, đôi mắt sáng nhìn về phía anh làm dâng lên cơn sóng âm áp trong lồng ngực. Cô tỉnh rồi, rốt cuộc cũng đã tỉnh lại rồi.

Vĩnh Hạo từ từ bước lại gần cô, cẩn thận dùng hai tay áp lên đôi má gầy của cô như sợ chỉ cần vừa chạm vào thì cô đã vỡ nát. Hơi ấm từ người cô tỏa ra rất chân thật. Đôi mắt anh nhìn sâu vào đôi mắt cô như muốn khao khát muốn nhìn hết tâm tư của người con gái khó đoán này để biết được trong cô, anh quan trọng đến mức nào. Ánh mắt trong suốt của cô, hơi thở thơm dịu của cô khiến anh không kiềm nổi tia vui mừng trong con ngươi sâu thẳm. Anh ôm chầm lấy cô, như bắt lấy được bảo vật trân quý của đời mình

“Vĩnh Hạo, anh có thể nghe em nói được không. Thật ra thì em và anh ta chỉ là quá khứ...”

“Anh yêu em” Không kịp để cô kết thúc câu chuyện của mình, ba từ ngữ thốt ra từ miệng anh khiến tâm cô rung động.

“Anh ... vừa nói gì ?” Uyển Nhã như không tin vào thính giác của chính mình. Có phải, anh vừa nói yêu cô ?

“Anh yêu em. Yêu em. Yêu em. Yêu em. Yêu em. Chính là anh yêu em” Những lời nói như giọt mưa rơi vào tim cô khiến cô chìm vào trong sự ngọt ngào.

“Anh có biết mình đang nói gì không?”

“Anh, Thái Vĩnh Hạo yêu em, Hoàng Uyển Nhã. Em có nghe rõ chưa”

Giọng nói của anh ở bên tai cô không ngừng vang lên, như một thứ rượu hảo hạng, anh khiến cô say, say trong tình cảm chân thật, sâu đậm của cuộc đời mình.

“Gả cho anh đi”

“A” Anh đưa cô đi từ hết chấn động này sang chấn động khác, từ hết ngọt ngào này sang ngọt ngào khác. “Nhưng mà... em muốn nói với anh chuyện này”

“Không cần thiết, cũng không quan trọng với anh nữa” Anh mắt sâu như biển hồ của anh dường như có khả năng nhìn thấu được trái tim đang đập loạn của cô “Gả cho anh đi. Hứa với anh, sau này có gì cũng hãy nói cho anh, đừng tự trốn tránh bản thân như vậy”

Đối diện với tình cảm sâu như rộng lớn như đại dương xanh thẳm của anh khiến mắt cô nhòe dần đi, trong đôi mắt sáng hiện lên một tầng sương mỏng. Tâm tư rối bời, lúng túng chẳng biết nói lên từ nào, chỉ có thể òa khóc như một đứa trẻ lạc mẹ.

“Nhã Nhi ngoan, đừng khóc. Gả cho anh, giao cho anh hết cuộc đời này” Đôi môi anh hôn lên khóe mắt cô như muốn lau đi những giọt nước mắt khiến anh đau lòng, rồi dừng lại trước môi anh đào của cô như đợi câu trả lời quan trọng

Hai tay Uyển Nhã vòng lên cổ anh, nhẹ nhàng kéo gương mặt anh sát lại gần. Đôi môi cô run rẩy chạm lên đôi môi anh. Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước bỗng nhiên trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết, giống như giải tỏa hết bao sự chờ mong, thương nhớ bị kìm nén trong thời gian dài

“Em đồng ý” Uyển Nhã hô hấp khó khăn, đôi môi bị hôn sưng đỏ mọng mấp máy trả lời anh

Câu trả lời của cô khiến Vĩnh Hạo vui sướng ôm chầm lấy cô vào lòng. Năm ngón tay to lớn của anh đan vào năm ngón tay bé nhỏ của cô, hướng về phía bầu trời trong xanh. “Thái phu nhân, Thái Uyển Nhã, nghe rất hay” Đôi môi anh hô lớn lên những từ ngữ ngọt ngào rồi lại cúi xuống thì thầm những lời khiến Uyển Nhã đỏ mặt “Anh yêu em, cho dù có kiếp sau, anh vẫn chọn yêu em”

Cô nép vào lòng anh, như một con mèo nhỏ. Ông trời, nếu như đây chỉ là một giấc mơ, cô nguyện để bản thân mình chìm ngập trong sự ngọt ngào của anh.

* * *

“Uyển Nhã, hôm nay em rất đẹp” Hoa Hoa đứng đằng sau luôn miệng khen cô

“Cô dâu đẹp nhất là cậu rồi” Lạc Hân hôm nay dĩ nhiên cũng không thể để lỡ dịp vui của bạn tốt, tức tốc hủy bỏ chuyến du lịch cùng chồng con, trở về tham dự lễ cưới cô.

Trong phòng cô dâu rộn ràng tiếng nói cười của những người bạn, những người đồng nghiệp phòng kinh doanh ở công ty. Ai cũng bảo cô là cô dâu xinh đẹp. Có người còn kể lại những tật xấu của A Hạo khiến mọi người đều bật cười

Uyển Nhã ngẩng nhìn mình một lần nữa trong gương. Khuôn mặt vốn đã thanh tú, nay được điểm tô bởi lớp phấn son nhẹ càng thêm xinh đẹp. Đôi mắt sang ngời, đôi má hồng phấn nhẹ nhàng cùng đôi môi mỏng được tô sắc đỏ khiến cô càng thêm xinh đẹp.

“Được rồi, ra nào, chú rể chờ mọn mới rồi kìa” Một vị khách mời chạy vào báo tin, gương mặt tươi cười nhìn cô.

* * *

Tay Uyển Nhã đặt nhẹ lên cánh tay của ba Hoàng, dìu cô bước giữa lễ đường, tiến đến người con trai sẽ bên cô suốt đời. Từng bước chân là từng nhịp tim của cô rung lên không ngừng.

Ba Hoàng nhìn con gái, cười đôn hậu trìu mến nhìn cô. Đứa con gái này, lúc cô cưới Khôi Nguyên, ông cũng không đồng ý lắm, nhưng nhìn thấy cô một mực khẳng khái nên đành chấp nhận. Nhưng nhìn thấy con gái không hạnh phúc, bậc làm cha cũng không thể yên lòng. Nay đứa con gái này cũng biết tỉnh ngộ, lại chọn được một chỗ dựa suốt đời. Người con rể rất biết lễ độ này cũng khiến gia đình họ Hoàng yêu quý. Ông không mong gì nhiều, chỉ mong đứa con này sẽ hạnh phúc.

Đến bên bục của Cha xứ, ba Hoàng cầm lấy bàn tay của Uyển Nhã, đặt lên đôi tay của Vĩnh Hạo. “Con rể, giao con gái ta cho con. Hai đứa phải sống thật hạnh phúc”

“Con hứa với ba” Vĩnh Hạo nắm chặt lấy tay Uyển Nhã, tự nhủ thầm trong lòng sẽ làm cho cuộc sống sau này của cô, chỉ có nụ cười và anh.

Vị Cha xứ đọc lên những lời hôn phối tươi đẹp nhất. Đến khi nghe anh nói “Tôi đồng ý” thì trước mắt cô đã hiện lên một tầng sương mỏng “Em đồng ý” Cô nghẹn ngào nói với anh như thì thầm, những lời yêu thương sâu sắc nhất trên cõi đời này “Hạo, em yêu anh”

Chú rể nghe được lời yêu đã chờ mong rất lâu từ cô dâu, trong lòng chợt trở nên vui sướng và ấm áp. Anh ôm lấy Uyển Nhã, đáp vào môi cô một nụ hôn nồng nàn nhất. Phải rồi, thế giới sau này, sẽ là bọn họ sánh vai bước đi với nhau. Mười năm, hai mươi năm, thậm chí một trăm năm sau đi nữa, cũng không có gì có thể chia cắt được nữa.

Tình yêu, đôi khi chỉ giản đơn là cả hai nắm tay nhau, cùng nhau bước đi đến hết cuộc đời. Dù quãng đường sau này có nhiều chông gai bão tố, nhưng chỉ cần anh vững lòng, cô kiên định, thì bọn họ đều có thể vượt qua tất cả, mãi mãi ở bên nhau.

“Ném hoa đi” Những tiếng phụ nữ bên dưới bắt đầu rộn ràng hơn.

Uyển Nhã xoay người lại, bó hoa cô dâu trên tay cô cũng vung vào không trung. Đám phụ nữ chưa chồng ở bên dưới tranh nhau bắt lấy để nhân vận may lấy chồng. Bó hoa bay lượn một vòng, qua khỏi tầm tay của đám đông bên dưới, rơi trúng đầu một người đàn ông to cao tuấn tú.

Khôi Nguyên đưa tay sờ trán của mình. Xui thế không biết. Ban nãy trên đường đi đến đám cưới của Uyển Nhã, lại quẹt xe phải xe của một cô gái. Nếu không phải cô nương ấy bề ngoài hiền lành nhưng bên trong đanh đá, xin lỗi không chịu. Lại còn tự dưng bật khóc, đóng kịch ăn vạ khiến mọi người trên đường nhìn anh về lên án. Cuối cùng phải cùng cô ấy đợi đợi bảo hộ đến mang xe về garra rồi đòi một khoảng bồi thường lớn. Gì chứ, xe anh cũng trầy đây, chỉ là va quẹt nhỏ nhỏ, oan gia này có cần làm lớn chuyện thế không. Vừa vào đến cổng nhà thờ đã trễ lại còn bị bó hoa cưới này rơi trúng đầu.

Phía trước lại vang lên trận cười to, mà kẻ chủ mưu của trận cười này không ai khác, chính là nha đầu Uyển Nhã “Khôi Nguyên à, xem ra anh nhất định phải gả cho người ta rồi. Ha Ha ha” Con mèo nhỏ này, càng ngày theo tên Vĩnh Hạo, càng giống hồ ly rồi.

“A.” Một người con gái thân hình mảnh mai, gương mặt xinh đẹp bước vào, cúi người nhặt bó hoa cưới đang nằm trên sàn đá hoa cương “Không ai nhặt hoa vậy em nhặt nha, em gái cũng muốn lên xe hoa rồi”

Cô vừa ngẩng lên, toàn bộ gương mặt cô thu vào tầm mắt thâm sâu của anh

Anh vừa cúi xuống, toàn bộ gương mặt anh thu vào tầm mắt đen huyền của cô

“Là anh?” - “Là cô?” Cả hai cùng ngạc nhiên không thốt nên lời.

Cô chính là tiểu cô nương đánh đá trên đường.

Anh chính là người không quân tử chấp nhặt nhỏ nhen.

“Tại sao cô ở đây?” - “Tại sao anh ở đây?” Đúng là oan gia không hẹn mà gặp. Cả lời nói cũng giống nhau như đúc.

“Tôi đến dự đám cưới của bạn”

“Tôi đến dự hôn lễ của anh trai”

Như xem một vở kịch hay, Dương Thiên Ân vừa mới thắng cuộc lớn cười như không cười hướng về phía người con gái “Thái Tâm à, xem ra đúng như nguyện vọng, em sắp được lên xe hoa rồi” Xong rồi anh hướng mắt về những kẻ thua cá cược lần trước “Các người có muốn cược nữa không?”

Bọn người A Trương chỉ ngao ngán lắc đầu. Dương tổng đúng là Dương tổng. Tiếng đồn quả không sai, tiên đoán như thần. Chỉ là, bọn tôi không ngu lọt vào lưới anh lần nữa đâu.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-mot-hanh-phuc>